
Akbaba
YAZ SAYISI
— Bana gel!
— Bana gel!
ZEKİ

Akbank 1976 hizmet ve kolaylıklar dizisine bir yenisini ekledi

akkart

Modern bankacılık anlayışında yepyeni bir aşama

Sürat - Kolaylık - İtibar

AKKART nedir?

Bankacılık uygulamalarında hesabınızın bulunduğu şube dışında, başka bir şubeden para çekmek istediğinizde, şubenizden hesap durumunuzu sormak gerekir.

Bankacılık dilinde biz buna "provizyon" diyoruz.

Akkart sahibi mudiler, Akbank'ın Türkiye'nin her tarafına yaygın 500'e yakın şubesinin herhangi birinden, diledikleri anda, hiç beklemeden ve provizyonsuz para çekebilirler.

Dilediği anda, dilediği şubeden, provizyonsuz ve hiç beklemeden para çekebilmek... Ne büyük kolaylık, ne büyük hizmet!

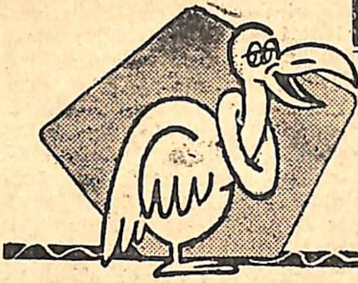
AKKART
Akbank'a özgü çağdaş ödeme sistemi

AKBANK
güveninizin eseri

REPRO

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 25 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 16 Haziran 1976 • Fiyatı 250 Krş.

Akbaba

BARİ PARDON DESİNLER

BAKIN şimdi... Saygıdeğer Millet Meclisi'mizin saygıdeğer üyeleri bir yasa önerisini görüşüyorlar. Yasa, işletme vergisi uygulamasına değişiklik getiren bir yasa. Oylanıyor ve kabul ediliyor. Sonra okuyup öğreniyoruz: Plâklar, kapı kolları, sinek telleri, elek telleri, her çeşit paspas falan işletme vergisinin kapsamının dışında bırakılmış. Bunda bir olağanüstülük olmadığını düşünüp tam haberin sonunu okumaktan vazgeçecekken bir de ne görelim:

«... Ayrıca yanlışlık sonucu oto lâstik ve parçaları, özellikle tarımda kullanılan traktör ve köy hizmetlerinde çalıştırılan makinelerin lâstikleri ve parçaları İşletme Vergisi kapsamı dışında bırakılmıştır. Bu son hükmün Senato'da düzeltilmesine çalışılacaktır.»

Adamın aklına neler neler geliyor. Ya şimdi Senato bu yanlışlığı düzelteyim derken başka bir yanlışlık yaparsa, onu kim düzeltecek? Ya bir dahaki kez Millet Meclisi'nde emekli aylıkları falan görüşülürken yanlışlıkla Yeni Zelanda'ya savaş açılırsa? Ya bu yanlışlık direkten dönmez de Yeni Zelanda'yı işgal etmemize dek gidip dayanırsa? Ya Millet Meclisi'nden bugüne dek geçmiş olan başka yasalarda başka yanlışlıklar yapıldıysa?..

Yanlışlıklar yapmak insanların özelliklerinden biridir. Hattâ yanlışlık yapmak «Yanlışsız kişi olmaz,» sözüyle bir ölçüde dokunulmaz kılınmıştır.

Eh, anlayışla karşılayabileceğimiz yanlışlıkların sayısı da az değildir. Biri yedi numara yerine sizin zilinize basar, yatağınızdan fırlarsınız. Biraz kızar, sonra «Olur böyle şeyler,» dersiniz. Kasap bir kilo dana pirzolasıyla yarım kilo kıymanın tutarını yanlış hesaplar. Bu da olasıdır. Bir adam bilmeden kadınlar helâsına girer. İnsanlık hâli. Tanımadığınız biri sizi başka bir isimle çağırır. Herkes yanılabilir. Bir ev kadını dalgınlıkla şeker yerine tuz koyar tatlıya. Olur böyle şeyler.

Tüm bu saydıklarımız hoş görülebilecek, fazla önemsenmeyecek yanlışlıklardır. Ama yasamada yapılan yanlışlık, yanlışlık değildir. Bunun adı sorumsuzluktur. Biraz eski olan, ama amacı daha iyi anlatan sözcüğü kullanırsak, «lâubalilik»tir.

Sayın milletvekillerimizin ilk sorumsuzca davranışları olsaydı, bunu da bağışlayabilirdik. Ama değil ne yazık. Biz bu adamları seçip başımıza getirmişiz. Bizim için karar alma yetkisini, geleceğimizin yönünü çizmeyi onların eline bırakmışız. Onlar buna karşılık ne yapıyorlar? İktidarda olanıyla, muhalefette bulunanıyla çoğu bizi umursamaz görünüyor. Bir çiçekle bahar olmayacağı gibi, iyiniyetli bir Cumhurbaşkanı ve bir muhalefet lideri de sorunların çözümüne yetmez. Temsilcilerimiz oradaysalar bizim için oradalar, bizim sayemizde oradalar. Anlıyoruz, yorucu bir kış dönemi geçirdiler. Belki hakettikleri tatilin havasına şimdiden girmeye başladılar. Biraz daha sıkamazlar mı dişlerini?..

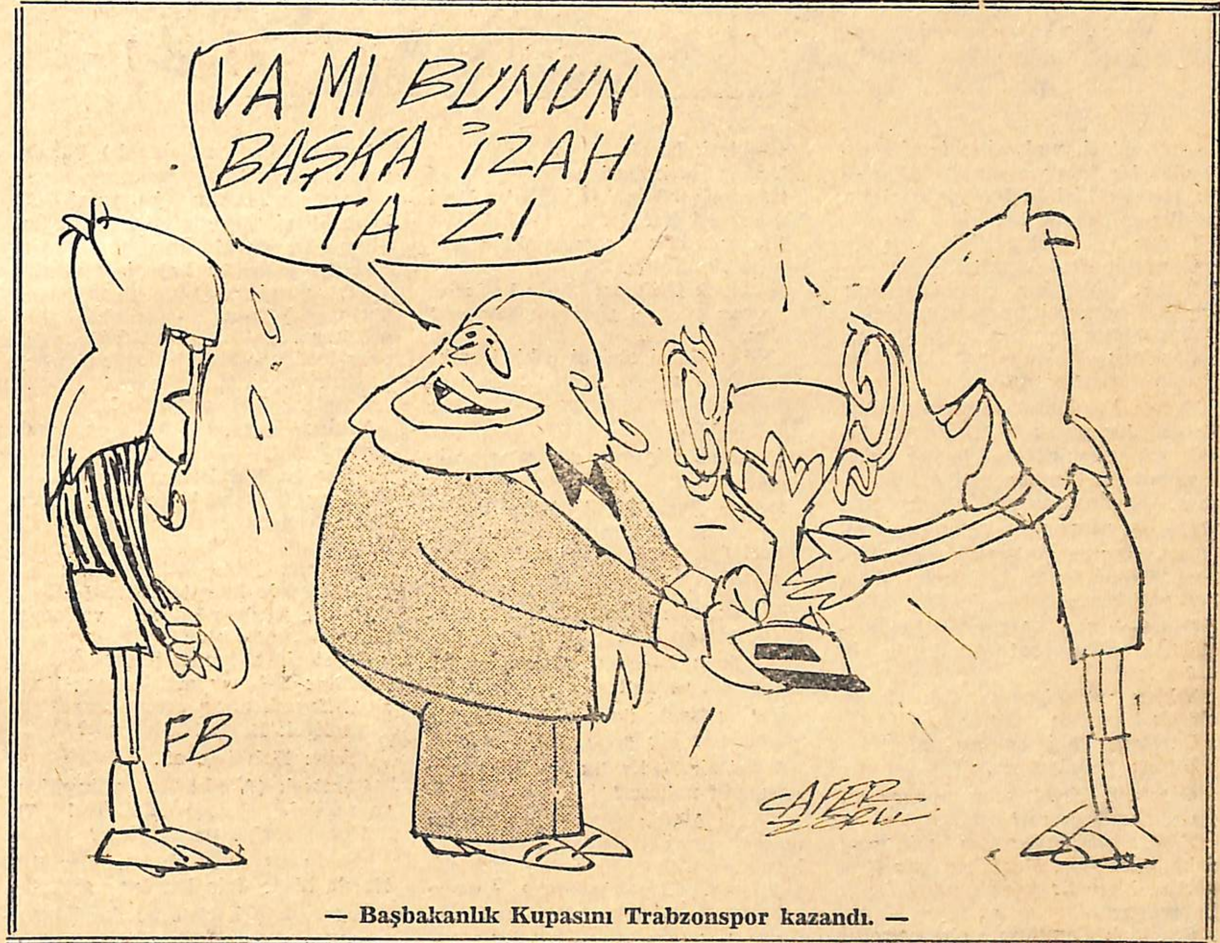
Sıradan bir iş sırasında yapılan yanlışlık sinir bozar. Bir pilotun yapacağı yanlışlık yüzlerce kişinin hayatını tehlikeye düşürür. Bir toplumun en üst düzeydeki yöneticilerinin yapacağı yanlışlıklar ise milyonları mutsuz edebilir. Ediyor da. Yukarıda sözünü ettiğimiz yanlışlığın tek başına, kendi içinde pek öyle önemli olmadığını söyleyecekler çıkabilir. Önemli ya da değil. Bir şeylerin belirtisi ya bu! Sizin benim güvenimizi sarsmaya yetiyor ya! Daha kötü yanlışlıklar yapılabileceğinden korkutuyor ya! Yetmez mi?..

Şu sıralarda bazı Amerikan parlâmenterlerinin adları bir seks rezaletine karıştı. Politika ve seks birbirlerinin yabancısı değil. Politik seks rezaletleri İngiltere'de görüldü, Fransa'da görüldü, Uganda'da görüldü. Başka birçok ülkede görüldü. Okurlarımız hatırlayacaklardır, bizde de kasalardan külotlar çıktı bir zamanlar, bebek dâvâlarına bakıldı, falan...

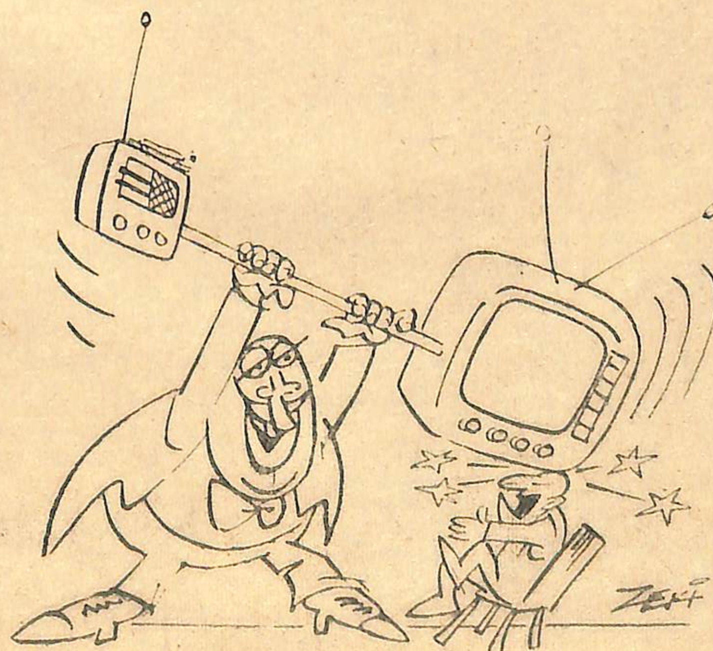
Diyeceğimiz, biz bu tür seks skandallarına razıyız. Hiç değilse «Başımızda erkek adamlar var,» diye şişinebiliriz o zaman. Özel yaşantılarında yapacakları bizi pek üzmez de, görevlerini yerine getirirken sorumsuzca davranmaları üzüyor.

Çünkü, üzerinize afiyet, el attıkları bir - iki kadın değil, kırk milyon kişi oluyor.

AKBABA

— Başbakanlık Kupasını Trabzonspor kazandı. —

— Demirel, «Radyo ve televizyon başarı ile yönetiliyor» dedi. —

— Gazeteci, makyajını tazelemekte olan bir film yıldızına yaklaşır —

Gazeteci: Sizinle bir röportaj yapabilir miyim acaba?

Yıldız: Gazeteci misiniz canım?

Gazeteci: Evet hayatım.

Yıldız: Yapalım, ne isterseniz yapalım ama vaktim çok az cicim. Çabuk sorun soruları.

Gazeteci: Aceleniz ne? Acele işe şeytan karışır sonra.

Yıldız: Nasıl acele etmem canım? Başımı kaşıyacak vaktim yok. Sabah erkenden «Kimse benim gibi soyunamaz» filminin setine koşuyorum. Öğleden sonra «Etekler Fora»

Akşam üstü de: «Yolumuzu Bulalım» filmine yetişmeye çalışıyorum. Yakında yeni bir filme daha başlıyacağım.

Gazeteci: Oo... Allah bereket versin! Acaba bu yeni filminizin adı ne?

Yıldız: Bilmiyorum. Adı kesin olarak konmadı daha.

Gazeteci: Peki, konusu ne?

Yıldız: Bilmiyorum.

Gazeteci: Nasıl olur, senaryosunu okumadınız mı?

Yıldız: Senaryosunun yazılması daha bitmemiş. Hem ben çok film çevirmekten bir şey okumaya fırsat bulamıyorum.

Gazeteci: Canımıza okuyorsunuz ya işte! Başka ne desem bilemiyorum...

Yıldız: Tabii, ne sandın ya? Hem senin o okumuşlarının beş kuruşu yok. Benimse katım, apartmanım, arabam, param çok.

Gazeteci: (İnanamayarak) yok canım. Benim böyle palavralara karnım tok!...

Yıldız: (Gülerek) Vallahi doğru söylüyorum. Yalanım yok.

Gazeteci: Neyse. Bu filmlerden sonra ilerde başka film çevirecek misiniz?..

Yıldız: Filmin biri bitmeden birine başlarım ben.

Gazeteci: Niye, neden?..

Yıldız: (Gururla) Yapılan tekliflerin bereketinden!

Gazeteci: Peki, çevirdiğiniz filmlerdeki rolleriniz nasıl?

Yıldız: (Elini sallayarak) Boş ver rollerin kimliğine. Baş rol oynuyorum hepsinde de ve de adım en başa, herkesten önce yazılacak. Benim için önemli olan budur ancak.

Gazeteci: (Bıyık altından gülerek) Yok canım. Öyle olmasa ne olacak?

Yıldız: Süksem bozulacak!...

Gazeteci: Peki adınız başa yazılmakla sükseniz nasıl artacak?

Yıldız: Bir kere piyasam yükselecek. Adım baş rol oyuncusu olarak geçecek ve de en önemlisi rakibelerim çatır çatır çatlayacak?..

Gazeteci: Peki, oyun gücü, rol kabiliyeti gibi şeyler ne olacak?

Yıldız: Aman canım, böyle safsatalarla kim uğraşacak?

Gazeteci: (İçini çekerek) Haklısınız. Peki filmlerinizde soyunmayı sürdürecek misiniz?..

Yıldız: Hayır, soyacağım.

Gazeteci: Kimi?..

Yıldız: Seyircileri.

Gazeteci: Niçin? (İçinden) Yeni bir şey mi bu?

Yıldız: Artık soyunmaktan vaz geçtim de ondan.

Gazeteci: (Yıldızın bütün hatlarını meydana çıkaran giysisine bakarak) Yalan.

Yıldız: (Mini eteğini çekiştirerek) Ay vallahi doğru, inan. Artık tövbekâr oldum. Eyüp sultan'da kestim kurban.

Gazeteci: Hiç mi soyunmayacaksınız yani?

Yıldız: Sanat filmi olursa başka. Razı olurum o zaman.

Gazeteci: Sizin sanatınız soyunmak zaten.

Yıldız: Ee... Modern Havva'yı temsil ediyorum ben.

Gazeteci: Doğrusu sinema politikanız pek yaman!

Yıldız: Evet öyledir. Bu sayede filimcilerle hiç çatışmam.

Gazeteci: Nedir bu politikanızın sırrı, püf noktası?

Yıldız: Bütün film yapımcılarına mavi boncuk dağıtmam, kimseyi kırmamam. Leb demeden leblebiyi anlamam. (Göz kırparak) Anlayın canım işte. Söyletmeyin daha fazla..

Gazeteci: (Başını sallayarak) Tamam!...

Yıldız: (Saatine bakarak) Sorularınız bitti mi?

Gazeteci: (Başını kaşıyarak) Az kaldı. Seyircileriniz merak eder. Şunu sorayım bir de. Hangi yazarları beğeniyorsunuz?

Yıldız: (Parmağını dudaklarına götürerek) Yazar mı dediniz? Yazar ha? Şey... Kadınlardan Gönül Yazar, erkeklerden İsmet ve Necdet Yazar'ı beğenirim.

Gazeteci: Yabancılardan?

Yıldız: Şeyy... Neydi onun adı canım? Nat...

Gazeteci: Nat Binkerton mu?

Yıldız: (Atılarak) Ha evet. Tom Miks de fena değildir yani. Hele Tom Jons...

Gazeteci: Film artistlerinden beğendikleriniz hangileridir?

Yıldız: Türklerden ad vermeyeyim. Dedikodu olur.

Gazeteci: Yabancılardan?

Yıldız: Yabancı artislerden.. Bo... Bo... Soyadı neydi canım onun?

Gazeteci: Boris Karlof mu?

Yıldız: Hah işte o!..

Gazeteci: (Alaylı) En yakışıklısını seçtiniz. Bravo doğrusu! Ya Vittor Hugo'ya ne dersiniz?

Yıldız: Mersi. Hogo mu dediniz? Nerde bizde öyle karakter artisti?

Gazeteci: Şekspir'e ne dersiniz?

Yıldız: Yeni mi çıktı o? Valla daha kullanmadım dediğiniz marka kremlerden. Onun için bir cevap veremeyeceğim.

Gazeteci: Seyircilerinizin merak ettikleri bir konu şu: Boş vakitlerinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yıldız: (Gülerek) Ay hiç güleceğim yoktu. Benim boş zamanım var mı ayol? Geçenlerde Oliver Tvist diye bir kitap geçti elime. Aldım; danstan, eğlenceden söz ederse zevkle okurum diye. Ama şöyle bir göz attım, çok sıkıcı buldum. Bir kenara fırlattım.

Gazeteci: Aşk ve aşık olmak hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yıldız: Başımı kaşıyacak vaktim yok dedim ya. Hem ben hiç bir şey hakkında düşünmem ki... Aşık olmaya gelince... Ben mesleğime aşığım. Yaa!...

Gazeteci: Haa! Ama dedikodulara bakılırsa sık sık aşık değiştiriyormuşsunuz.

Yıldız: Yalan vallahi. Ben, değil aşık değiştirmek çamaşır değiştiremiyorum ayol, işlerimin çokluğundan. Bu yüzden iç çamaşırı bile giymiyorum. Sadece recisör, prodüktör ve bunlara benzer kişilerle iş konuşmaları yapıyorum. Beni çekemiyenler bu masum konuşmaları büyütüyorlar, abartıyorlar.

Gazeteci: Peki, evleneceğiniz erkekte ne gibi özellikler ararsınız?

Yıldız: Ben mesleğimle evliyim. Evliliği düşünmüyorum şimdilik.

Gazeteci: Olsun varsın canım. Meselâ dedik.

Yıldız: Haa o zaman başka. Para. Şey... Para önemli değil diyecektim. Şahsiyet olmalı evleneceğim erkekte. Kişilik, itibar... Valla ne bileyim. Yaz böyle birkaç parlak cümle işte. Seyircilerimin bana olan sevgileri azalmasın. İdare et durum vaziyetini!

Gazeteci: Tamam canım, tamam.

Gazeteci: Tamam canım, tamam. Siz emredin yalnız.

Yıldız: (Saatine bakarak) Ay, işe geç kalacağım vallahi. Şimdilik bu kadar yetiversin. Sonra gene konuşuruz. (Göz kırparak) Özel olarak. Anlarsınız ya. Hele şu röportajı seyircilerimin beğeneceği biçimde yaz, reklamımı iyi yap. Bak o zaman yanımdaki itibarını, değerini. Ben, bana yapılan yardımların altında kalmam ha, unutma e mi?

Gazeteci: Unutmam canım. Siz de unutmayın vaadinizi. Bu röportajı yapmak fırsatını bana verdiğiniz için çok teşekkür ederim size. Ve daha nice başarılar dilerim beyaz perdede. Güle güle! El sallar).

Yıldız: (El sallar, öpücük gönderir) Alasmarladık şekerim. Bunu saymam, yine beklerim.

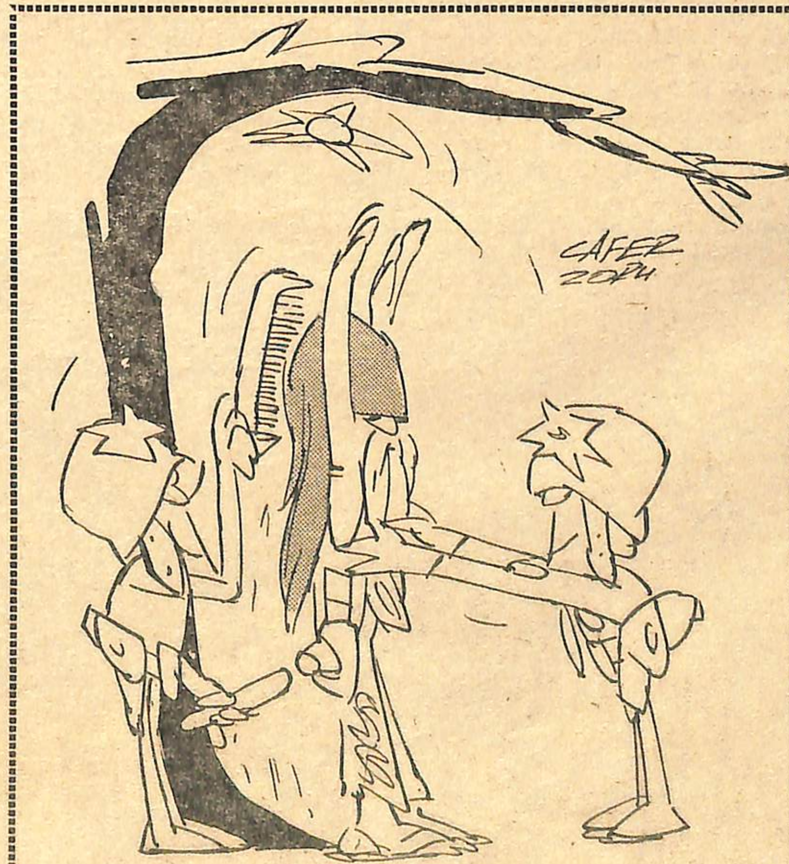
Sen beni memnun et, ben de seni memnun ederim. Çav çav! Hoşça kal! (Gider).

Gazeteci: (Seyircilere dönerek) Beyaz perdemizin sehhar, nehhar vede cevval yıldızı Rüya Hıçkırıkla yaptığım bir röportajı sundum sizlere. Yıldızımız hanımefendi bir sanatçıdır. Artistik gücü ve iş ahlâkıyla ün salmıştır. Diğer aktiristlere benzemez, anasının dizi dibinden aymaz, ondan izinsiz bir yere gitmez. Veresiye giyinir, peşin parayla soyunur. Soyunur ama asla müstehcenliğe kaçmaz. Soyunmakta Havva anamızın sınırını katiyyen aşmaz! Kokmaz, bulaşmaz, suya sabuna dokunmaz, etliye sütlüye karışmaz. Son derecede kanaatkâr, itaatkâr bir kızdır. Yemek pişirmesini bile bilir. Helâl olsun kazandığı para. Hak etmiştir alkışlanmaya!

(Alkışlar ve seyircileri alkışlamaya zorlar)..

— Işıklar söner —

Erhan TIĞLI

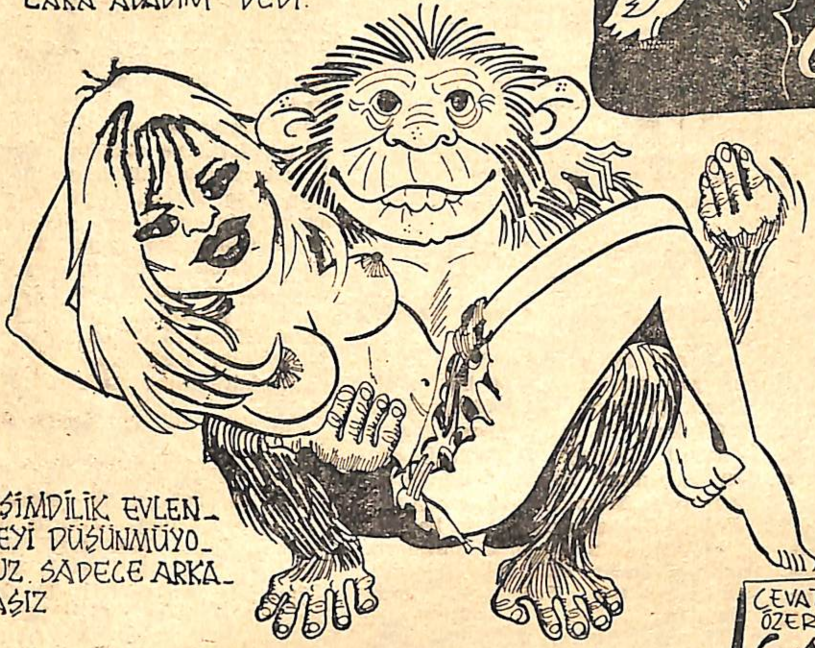

Sultan Ahmet'te arama — tarama!...

BANA GÖRE

B.B "KENDİMİ HAYVANLARA ADADIM" DEDİ.

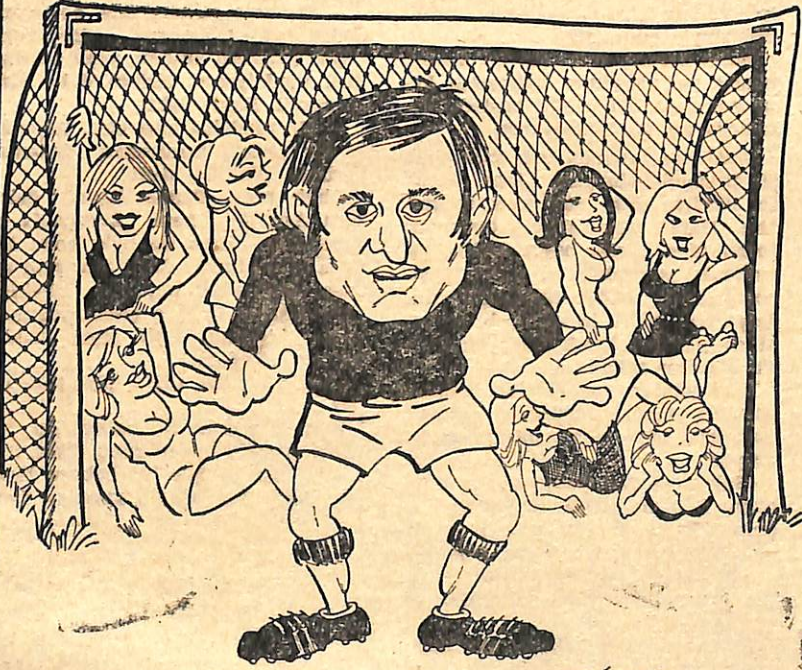
AJDA OLİMPİA DÖNÜŞÜNDE, EN YÜKSEK ÜCRETLE ASSOLİST OLDU...

-GAZİNOYU DOLDURAMIYOR, AMA CEBİNİ DOLDURUYOR..

ESKİ B.J.K'Lİ KALECİ VAROL 13 KEZ EVLENİP AYRILARAK REKOR KIRDI...

-KONDİSYON MESELESİ BE ABİLER!...

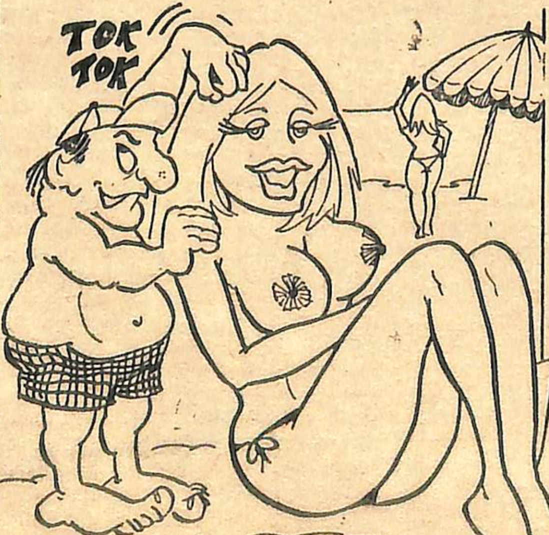
MİNİ ETEK MODASI TEKRAR GERİ GELDİ..

-OHH!.. BE, KARI YOKLUĞUNDAN DA KURTULDUM SAYILIR...

CANNES KARPUZ (PARDON) YILDIZ FESTİVALİ BAŞLADI...

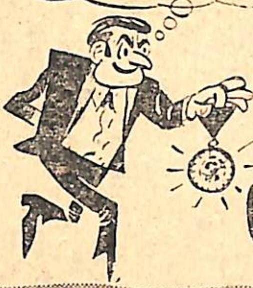
-HIMM.. BOŞ DEĞİL ÇATI KATI...

-İDEAL SAYILIR BALKONLARI..

-EKSİKSİZ YEDEK PARÇALARI..

Benim dedeeem ki!...

MUZAFFER İZGÜ

IVIR zıvırı koyduğumuz ayaza karşı bir odamız vardır. İşte bizim hanım bu odadaki fazlalıkları atmak isterken eline küçük bir sandık geçmiş. Bu sandığı bilirim, hani korsan filmlerindeki mücevherlerin konduğu sandık vardır ya, üste doğru açılır, kocaman bir kiliti olur, işte o sandıklardan. Vermiş bu sandığı benim büyük oğlanın eline, aşağıda keserle parçalasın, termosifona bir yakımlık odun çıksın diye. Çocuk atmış keseri, haşıır, sandığın neresinden olduğunu kendileri de bilmiyorlar, bir yığın madalya dökülmüş yere. Bizimkiler önce bu madalyaları altın sanmışlar. Tanrı şahit ya, ben de eve gelip de haberi alınca, çok sevindim. Çünkü gerçekten bazı madalyalar altına benziyordu. Tuttum saydım, altına benzeyenler dört tane, altınımsı olanlar üç tane. Üç tane de bronz madalya...

Şimdi ben, dedemi hiç görmemişim. Babamsa, ben sekiz yaşındayken ölmüş, annem derseniz annemi hiç bilmem, ben iki yaşındayken, çok şiddetli bir ateşten sonra ölmüş. Beni halam büyüttü. On altı yaşıma gelince de halamı kaybettim. Böylece dünyada ipillah sivri küllah akrabasız falan kalıverdim. İşte bu sandığım, dedemin sandığı olduğunu halamdan öğrenmiştim. Dedemin mesleği nedir bilmem, ne işler yapmış bilmem, yalnız bize bir ev kalmıştır dedemden hepsi o kadar. Durum böyle olunca, başladı bizde bir merak,

«Acaba dedemiz korsan mıydı?» Korsan olsa, bu sandığın içinde altınlar, mücevherler olur, kıymetli paralar olurdu. Sonra, halam olsun, halamın kocası olsun, bir günden bir güne çıtlatır, senin deden şöyle şöyle bir insandı, derlerdi. İyi ama, pekiyi dedem benim bu madalyaları nereden almıştı?..

Neyse önemli değil, önemli olan bu madalyaların altın olup olmadığı. Şayet şu ayırdığım altına benzeyen dört madalya gerçekten altınsa, yaşadık gitti. Şöyle böyle dördü yarım kilodan fazla. Yarım kilodan fazla altın da şu zamanda ne denli para eder kimbilir? Ve bu para bizim hangi işlerimizi görür, kimbilir?..

Altına benzeyen madalyanın dördünü alıp tanıdık bir kuyumcunun yanına gittim. Tanıdık dediysem, çocukluk arkadaşım, yoksa öyle geçim sıkıntısı içinde olan biz, her gün altın bozup, altın satacak kişilerden değiliz. Çocukluk arkadaşım, madalyalara baktı, inceledi:

— Yok, dedi, bunların hiçbiri de altın, değil.

— Pekiyi öyleyse ne?

— Maden...

Bizim umutlar balon gibi söndü. Söndü ama, ah şu bizdeki şöven ruh, pekiyi ya dedemiz çok büyük bir kahraman idiyse? Belki de paşadır?.. Hem de öyle bir paşadır ki, girdiği savaşların tümünde büyük bir başarı kazanmış, düşmanı bozguna uğratmış... O zaman hiç olmazsa övünürüz, daha doğrusu ben, çocuklarıma, karıma karşı övünürüm:

«Benim dedem öyle bir insanmış ki, çok kahraman, çok büyük bir insan. Kanıtı mı, işte madalyaları...»

Günlerce bu madalyaların üzerindekileri okumağa çalıştım. Çocuklar da benimle birlikte okumağa çalışıyorlar. Mercekle bakıyoruz, gözlüklerle bakıyoruz, ama boşuna. Bizim dedenin aldığı madalyaların ne madalyaları olduğunu sökmemize olanak yok... Evde hergün konu bu:

«Şayet dedemiz padişahın ahçıbaşısı olsa, bu denli bol madalya almazdı...»

Hiç çocuklar dedelerine ahçıbaşılığı yakıştırırlar mı, ne ahçıbaşılık, ne bahçıvanbaşılık, ne seyisbaşılık, hiçbirini yakıştırdıkları yok. Olsa olsa dedeleri, çok büyük bir paşa, çok büyük bir kahramandır. Ve her girdiği savaştan yüzünün akıyla çıkmıştır.

Bizim hanım, daha biz bu madalyaların ne olduğunu bulmadan komşuya övünmeğe başladı. Arkadaşlarına da övünüyordu.

«Ayol ben, aslında çok kahraman bir paşanın geliniyim. Ama tutup da şimdiye dek söylemek istemedim. Hani geçmişiyle övünüyor derler diye. Bizim beyin dedesi, zamanında padişahın en gözde paşalarındanmış. Aldığı nişanların, madalyaların haddi hesabı yok. Hepsini de padişah kendi eliyle dedemizin göğsüne takmış..»

Bazı günler, madalyaları cebime dolduruyorum, birilerine göstermek için, ama karım ardımdan bağırıyor:

«Sakın satayım matayım deme ha, bizim için en büyük övünç vesilesi onlar. Yarın birgün kızları everirken bile yarar. Kocasına, nişanlısına gösterir, işte biz böyle soylu bir ailenin çocuklarıyız, deriz» diyordu.

Ne satması? Bir türlü merakımı yenemiyorum ki... Şöyle bir akrabam sağ olsa, tutup ona dedemin ne olduğunu sorsam, hangi savaşlara girdiğini sorsam, rütbesini sorsam, ama yok ki... Bu rütbe konusuna gelince, karım olsun, çocuklarım olsun, hemen kızıyorlar:

«Zaten sen kendine hıç birşeyi, yakıştırmazsın ki, diyorlar. Olsa olsa senin deden paşadır. Ben de paşa geliniyim. Biz de paşa torunlarıyız.»

Madalyalar cebimde, ona buna bu madalyaların ne olduğunu okutmağa çalışıyorum. Biliyorum, bir müzeye falan gitsem, böyle kıymetli madalyaları tarihi eser diye hemen elimden alacaklar, onun için gizli gizli, kahveleri dolaşıyor, yaşlı adamların yanlarına yaklaşıyor, madalyaları çıkarıyor, bu madalyaların ne madalyası olduğunu öğrenmeğe çalışıyorum. Yaşlı akpak adamın biri, madalyalardan birine tutup da birgün,

«Bu Lejyondonör nişanı» demez mi?..

Ulan aman... Demek bizim dede, bırak Anadolu'yu, tâ Fransalara dek at koşturmuş, oralarda nişanlar kazanmış... Dede değil, bir harika canım. O günü nasıl eve geldiğimi bir ben bilirim, bir de Allah... Koşa koşa... Bağırdım kapıdan:

— Çocuklar dedeniz Fransa'larda bile nişanlar almış... Bakın şuna, bu dedenize Fransa devleti tarafından verilmiş...

Bizim dede, karımın, çocuklarımın gözlerinde bir kat daha yükseldi. Hele benim övünmem, duruyor duruyor,

— Çocuklar, sizler işte böyle bir dedenin torunlarısınız, diyordum.

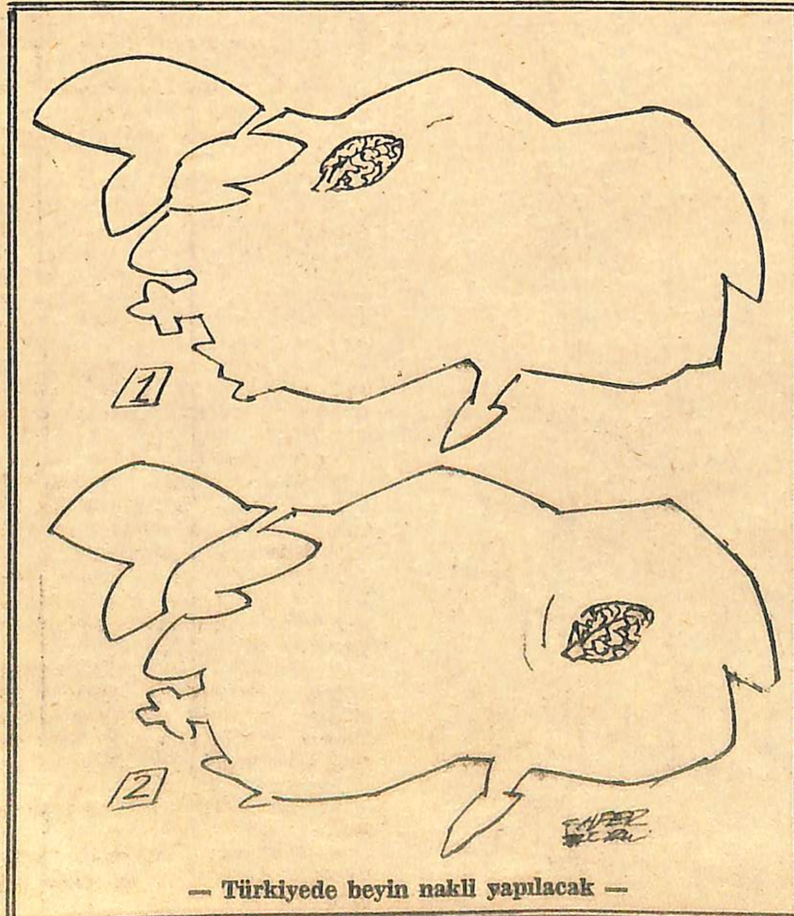
Çok geçmedi aradan, yaşlı adamın biri, madalyanın birinin daha gizini çözdü. Baktı baktı,

— Bu madalya olsa olsa, Asya'daki bir devlet tarafından dedenize verilmiş olabilir, dedi.

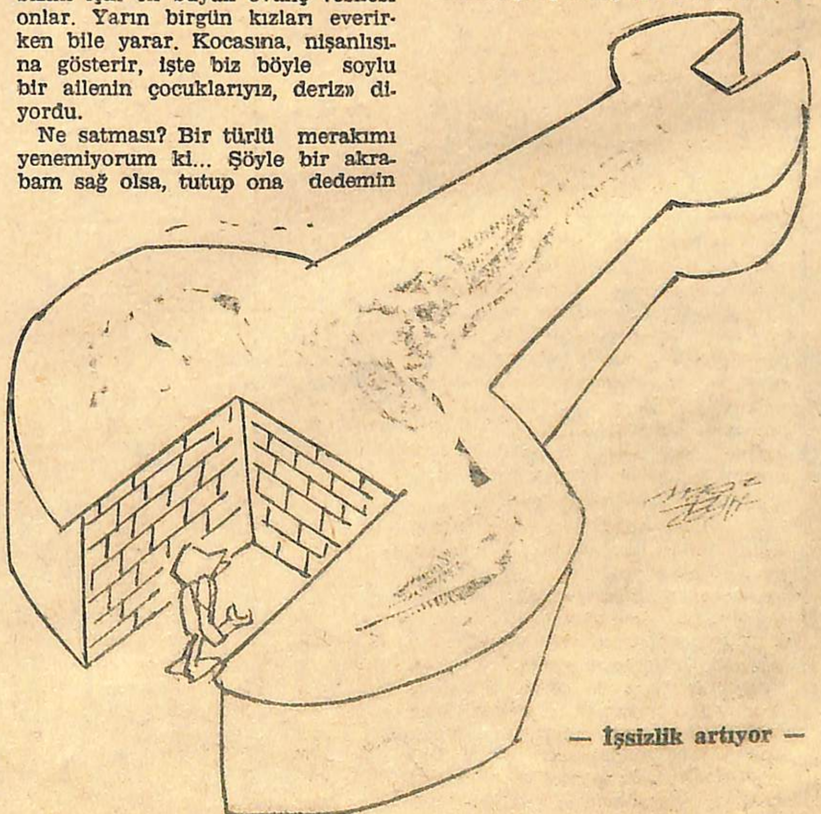
Ohhh bee... Demek bizim dede, hem Asya'da, hem Avrupa'da at koşturmuş. Hem de öyle boşu boşuna at koşturma değil, savaştan savaşa, başarıdan başarıya. Pekiyi, niçin babam bana o çocuk yaşımda olsun, birgünden bir güne fısıldamamış kulağıma,

«Senin deden şöyle şöyleydi» diye?...

Demek dedem de, babam da çok alçak gönüllü insanlarmış. Evet, belki de babam, öyle bir babaya lâyık olamadığı için hiç bu konuları fısıl-

— Türkiyede beyin nakli yapılacak —

— İşsizlik artıyor —

ÇIKMAZ SOKAK!...

— Piyasada soğan bulunmıyor — Gazeteler —

«SOĞANCI İSYANI»!..

damamış bana... Ya halam, o da öyle... Kardeşinin onca malı batırdığını görünce, birgünden bir güne, senin deden şöyle bir insandı, senin deden böyle bir insandı, diyememiş bana...

Madalyanın birini de yine yaşlı adamın biri çözer gibi oldu,

«Olsa olsa bunun üstündeki yazı Macarca olabilir» dedi...

Ulan bak şu dedeye be, Macaristan'da da at koşturmuş... Ey dedem, nur içinde yat sen e mi? Ama böyle büyük bir dedenin mezarı nasıl olur da bilinmez. Sen babam, sen halam, niçin birgünden bir güne bana dedemin mezarını göstermediniz?... Biliyorum, ona lâyık evlâtlar olamadınız da ondan... Kimbilir şimdi benim bu kahraman, bu iki kıtada at koşturmuş dedemin mezarı nerededir? Belki de üzerinde adı, sanı yazılıdır, ama biz bilmiyoruz. Varsın olsun, o bizim dedemiz ya, onunla övünmek en büyük hakkımız...

Güzel bir çerçeve yaptırdım. Çerçevenin içini kadifelettim. Bu kırmızı kadife üzerine dedemin madalyalarını bir bir taktım. Oturma odasının baş köşesine koydum. Hem öyle bir yere koydum ki, eve hangi konuk gelse, ilk önce bu madalyaları görüyor. Zaten konuk, madalyayı görmese bile, ben hemen konuyu dedelerimizden açıyor, sonra da madalya tablosunu konuğun önüne dayıyordum:

— İşte bizim dedenin madalyaları!...

— Yaaa, bunların hepsi de dedenizin mi?..

— Ne diyorsun, içinde Avrupa ülkeleri, Asya ülkeleri tarafından verilmiş madalyalar da var. Benim dede, bırak bizi, oranın halkını bile kurtarmış... Öyle bir insanmış ki dedemiz, hiç boş durmamış, ölünceye dek zaferden zafere koşmuş...

Çocuklar da çok mutlu. İlkokuldaki öğretmenleri konuyu savaşlardan, dedelerden açınca, hemen benim çocuklar parmaklarını kaldırıyorlar, anlatıyorlarmış:

— Öğretmenim, bizim dedemiz kadar kahraman, dedemiz kadar büyük insan yoktur. Dedemiz iki kıtada at koşturmuş, iki kıtadan madalyalar kazanmış.

Birgün öğretmenleri madalyaları sınıfta öğrencilere göstermek istemiş. Hiç tutup da onca kıymetli madalyalar nişanlar çocuğun eline teslim edilir mi, çalıştığım yerden izin aldım, madalyaları okula ben götürdüm... Ah, orada görecektiniz beni ve çocuklarımı... Nasıl göğüslerimiz kabardı, nasıl şiştik, nasıl övünç duyduk dedemizle...

Bu madalyalardan sonra üstümdeki pısırıklık da kayboldu gitti. Biri bana kafa tutacak olsun, hemen dikleşiyordum:

— Bana bak bana, sen benim kimin torunu olduğumu biliyor musun? Ulan benim dedem iki kıtada at koşturmuş, nişanlar madalyalar almış adam be...

Müdür mü azarlayacak, söz hemen hazır:

— Müdür bey, sizin karşınızda dedesi onlara nişan ve madalya kazanmış, bir insan var. Bana hakaret, dedemin kemiklerine hakaret demektir. Lütfen sözlerinizi ölçülü kullanın!...

Bu iştahla soyadımı bile değiştirdim. Madalyaları aldım, soyadımızı değiştirecek yargıcın yanına gittim.

— Bakın yargıç bey, dedim. Şu dedemin madalyalarına bakın...

Yargıç:

— Siz hangi soyadı almak istediğinizi söyleyin, dedi.

— Paşazade, dedim...

O günden sonra soyadımız Paşazade oldu... İnanır mısınız, sokakta olsun, mahallede olsun saygınlığımız bir arttı, bir arttı ki, bakkal bile bize borç vermeğe başladı. Tanıdıklar, eş dost, çocuğumun öğretmenleri, müdürleri, toplantılar yapınca, hamasi nutuklar atmak için beni çağırır oldular. Demek ben ne hamasi nutuklar atarmışım da haberim yokmuş... Diyelim, komşunun kızı nişanlanıyor, hop nişanı bana taktırıyorlar, niçin, soyadım «Paşazade», niçin çok okkalı nutuklar atıyorum da ondan... Yüzükleri elime alıyorum,

«Muhterem konuklar, diyorum, burada dedesi iki kıtada at koşturmuş kahraman bir insanın torunu olaraktan birbirini seven çifti nişanlamak için toplanmış bulunuyoruz. Dedemiz, göğsünü nişanlarla doldurmuştu... Biz de burada bu gençlere iki halkayı nişan olarak takıyoruz. Dileriz ki, onlar da dedelerimiz gibi...»

Ondan sonra sözü uzatıyor, uzatıyor, öyle bağlıyordum ki, milletin gözü yaşarıyor, alkıştan ortalık inliyordu...

Yeni bir yer mi hizmete açılacak, dünyada bensiz açılmıyordu. Nasıl açılır ki, ben önce dedemden bahsedeceğim, onun yaptıklarını anlatacağım, ondan sonra açılış yapılacak... Zamanla dedeme öyle bir yaşantı uydurdum ki kafamdan, nutuğa bir başlıyor, dedemin nasıl ilk nişanını aldığını, nasıl taltif edildiğini anlatıyordum... Öteki madalya ve nişanların nasıl dedeme ardarda takıldığını millete anlatırken, millet bir coşuyor, dakikalarca alkışlıyordu... Sözün sonu da her zaman aynıydı:

«Sana lâyık olmağa çalışacağız».

Tüm bu övünmeleri ne bozdu biliyor musunuz, dedemin soyunu aramam... Ulan senin nene gerek, tutturmuşsun işte bir Paşazade'lik, bırak gitsin... Biz soycak (...) lıyız... Gittim oraya. Araya sora sonra, sonunda yaşlı bir adam buldum. Bizim dedeyle aynı sokakta otururlarmış. Adam o denli yaşlı ki, beni yanına getiren torunları:

— Aman ne olur, çok konuşturma, dediler. Yaşı yüz on'un üzerinde... Yaşlı adamın elini öptüm. Yanına oturdum. Babamın adını söyledim, annemin adını söyledim. Halamın adını söyledim...

Yaşlı adamın alnı zaten kırış kırış, düşünmeğe başlayınca akordiyon gibi oldu...

— Hı hı hı, tamam tamam, dedi, çok az duyulan bir sesle...

Sonra da gevrek gevrek gülmeğe başladı.

— Tanırım tanırım, dedi... Ben o zaman daha on veya, on iki yaşındaydım. Senin deden deliydi. Göğsüne madalya diye, nekadar toka, teneke parçası, kavanoz kapağı varsa takardı... Belki göğsünde, karnında, sırtında yüzlerce böyle madalya sallanırdı... Biz çocuklar ardından koşar, bulduğumuz nal parçasını, şunu bunu eline tutuşturuduk, o da tutar göğsüne takardı...

Dondum kaldım...

İyi ama ya bizim Paşazade'lik, o ne olacaktı? Ya çektiğimiz nutuklar, ona buna tuttuğumuz kafalar, dedemizle övündümüz?

Deli miyim? Dedem deliyse yâni ben de deli miyim? Hiç bozuntuya vermedim, memlekete geldiğimde, çocuklarıma, karıma:

— Ühüüüü, dedim, üzüleceğiniz birşey söyleyeceğim. Dedenizin bunun iki üç misli madalyası daha varmış, öyle adammış ki dedeniz, öyle adammış ki dedeniz...

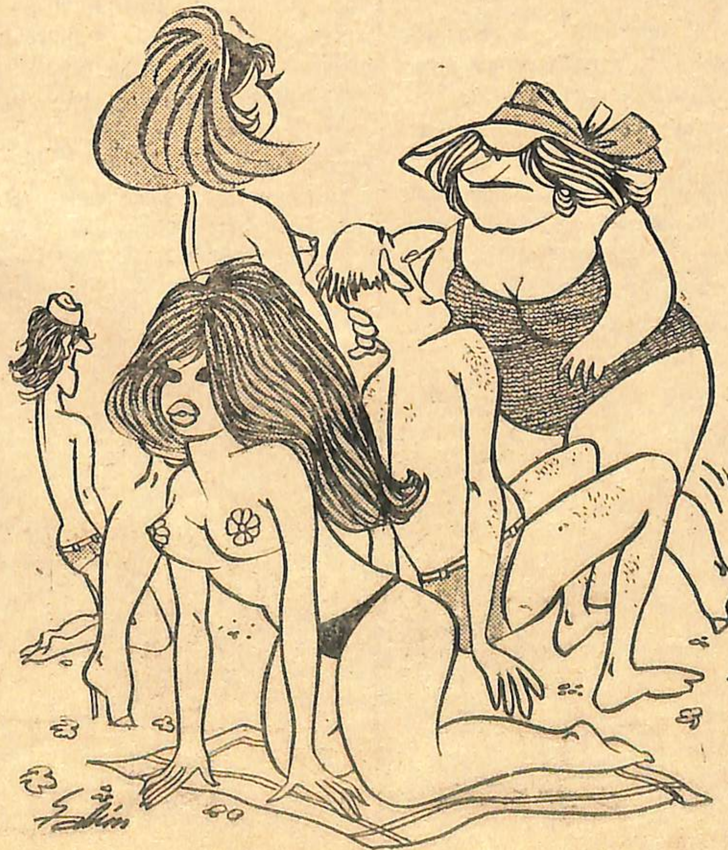
Çocuklar:

— Nasıl adammış? diye sordular.

— Nasıl adam mı, nasıl adam yaşadığı devirde bir eşi daha yokmuş.

Muzaffer İZGÜ

— Babalar günü kutlandı.

— Şükret herif... Şükret ki bugün babalar günü!...

Güzel şeyler de var dünyada!

Sulhi Dölek

HER GECENİN BİR SABAHI...

SABAH uyandığınızda ayakkabınız ayağınızı sıkıyorsa, Sirkeci'nin tüm kornaları kafanızın içinde çalıyorsa ve eviniz Beykoz'daysa, diliniz tavana değecek kadar büyümüş ve yatağınız güneşin yörüngesine girmişse; anlayın ki bir önceki gece iyice buldunuz kafayı. Anlamazsanız biraz sabredin. Anlatacak biri çıkacaktır.

Yavaş yavaş inin yataktan. Eğer döşeme henüz çok hızlı gidiyorsa vazgeçin. Kımıltısız durup düşünün. Önceki geceyi düşünün. Uyandığınızda utanç, suçluluk duygusu ve tiksintiyle dolu olmanız olağandır. Bu yüzden, akşamın iyi yanlarını düşünün sadece. Sözgelimi içmeye

başladığınız dakikaları düşünün Çevrenizdekileri güleryüzlerini, söylediğiniz incelik dolu sözleri, herkesin size hayran kalıp çevrenizi almasını anımsayın. Ama sonradan arkadaşınızın halısına yaptığınız şeyi, arkadaşınızın karısına söylediğiniz şeyi, ilk yumruğu atanın siz mi yoksa arkadaşınız mı olduğunu, herkes kapıda beklerken helâda uyuyakalmanızı falan anımsamaya çalışmayın. Bunları düşünmek canınızı sıkacaktır. Zaten bunları düşünmeniz gereksiz. Çevrenizdekilerden bütün gün, belki de bütün ay boyunca bunları dinleyeceksiniz, istemeseniz bile.

Kolay değil akşamdan kalmalık ama, herkesin başına gelebilir. En iyisi durumu anlayışla karşılayabilmeniz. Anlayış ve güleryüzle. Anlayışı bilmiyorum ama, güleryüz için salık verebileceğim bir şey var. İki elinizi ağzınıza sokup dudaklarınızın uçlarını kulaklarınıza doğru çekerek üç kez tekrarlayın:

«Ha, ha, ha.»

Eğer yararı dokunmadıysa, kafanızı yastığın altına sokup uyumaya devam edin.

Şimdi... Hiç içmemek ya da ölçüyü kaçırmamak gibi yolların dışında, akşamdan kalmalığın önüne geçme olanağı yoktur. Ama alacağınız bazı önlemlerle sonradan çekeceğiniz acıyı biraz olsun hafifletebilirsiniz.

İçkileri karıştırmaktan kaçının örneğin. Hangi içkiyle başladıysanız; sonuna dek rakı, votka, ve bira için. Sonra ağır ağır değil, hızlı için. Eğer yeteri kadar hızlı içer ve bir saatte sızabilirseniz, ertesi sabaha dek bol bol dinlenme fırsatınız olur.

Yediğinize de dikkat edin. Özellikle geç saatlerde... Kravatınızı, yanınızda oturanın peçetesini ve portakal kabuklarını yemekten kesinlikle kaçının.

Yine sabaha, o mutsuz ve karanlık saatlere dönelim. Akşamdan kalmalığın verebileceği ruhsal sıkıntıları yukarıda biraz deştik. Bir de bedensel yönü var işin. Ağrılar, sözgelimi. Başınızda, gözlerinizde, midenizde, ense kökünüzde duyacağınız ağrılar. Bunların yanısıra kollarınız, bacaklarınız, dizleriniz, çeneniz ve başka yerleriniz de ağrıyabilir; geceleyin yaptığınız zıplama, sürünme, düşme ve kalkmalarla orantılı olarak.

İnlemek yararlıdır böyle sabahlarda. Çektiğiniz acıyı azaltmaz ama, hiç değilse durumunuza üzülen birinin varlığını gösterir; üzülen kişi kendiniz bile olsanız. İnlemek, aynı zamanda, hâlâ hayatta olduğunuzun bir belirtisidir.

Dikkat etmeniz gereken nokta, inlediğinizi kimseye — özellikle karınıza — duyurmamanızdır. Hiç değilse acı çektiğinizi belli ederek başkalarını sevindirmeyin. Yine de duyan olursa, şarkı söylediğiniz yalanını kıvırın. İnandırıcı olmak isterseniz ve kendinizde gerekli gücü bulabiliyorsanız inlemenizi Suzî Dilâra makamından sürdürün. İnlemenin de kendine özgü kuralları vardır. Eğer yere oturup bir elinizle başınızı, bir elinizle ensenizi, bir elinizle midenizi tutarak inlerseniz daha yararlı olur.

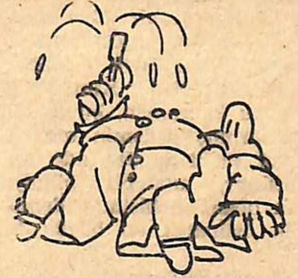
Yeterince inledikten sonra tıbbın yardımına başvurun. Aspirin yutun. Aspirin başağrınızı geçirir ama, midenize dokunabilir. Eğer mideniz kötüleşirse karbonat alın. Karbonat midenize iyi gelir ama, ağzınızı kurutur. Su içmek ağzınızın kuruluğunu giderir ama, yeniden sarhoş eder sizi. Dolayısıyla... Hem aspirin, hem karbonat alın. Dilinizi de çıkartıp musluğun altına tutun. Ya da kafanızı buzdolabına sokun. Ya da parmaklarınızı buzdolabının pirizine sokun.

Kahvaltıda ne yemelisiniz? Üç rafadan yumurta, dört - beş dilim pastırma, ya da bol tereyağlı kızarmış ekmek; normal insanları bile hastalandırmaya yeter. Akşamdan kalmaları ise bunların sadece adının edilmesi kirli çorap gibi tersyüz edebilir. İlle de bir şey yemek zorundaysanız, lâpa yiyin. Lâpa pişirmesini bilmiyorsanız elinize geçen herhangi bir şeyi haşlayın. Ne olduğu hiç önemli değil. Nasıl olsa yiyemeyeceksiniz.

Hareketlerinizi elinizden geldiğince kısıtlamalısınız böyle sabahlarda. Yorucu jimnastiklerden kaçınmalısınız. Sadece dudaklarınızı biraz oynatın yeter:

«Zavallı ben, zavallı ben, zavallı ben.»

Yok, eğer aşırı sportmen bir yaratılışınız varsa, ikinci yolu seçin. Uyanır uyanmaz fırlayın yataktan. Pencereleri ardına dek açıp serin havayı odanıza doldurun. Kollarınızı açıp kapayarak ve derin soluklar alarak deliler gibi koşun yatağınızın çevresinde. Bu, acılarınızı bıçak gibi kesecektir. Eğer şansınız varsa,

ardından gelecek olan kalp krizini de atlatırsınız.

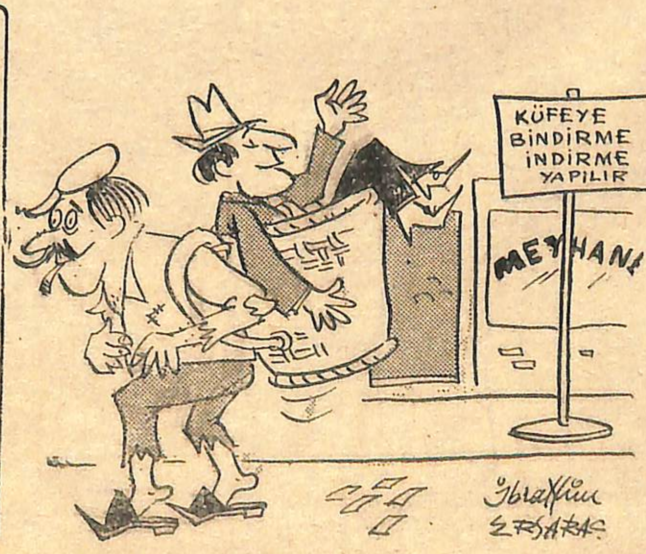
Eğer böyle durumlarla sık sık karşılaşıyorsanız, bu yazıyı kesip cebinizde saklamanız yerinde olur. Cebinizin nerede olduğunu unutmadan önce çıkarıp okur ve benim sağlığıma da bir kadeh yuvarlarsınız.

Sulhi DÖLEK

Haftaya: Dumanı doğru çıksın.

— Beni merak etme karıcığım... Gece mesaisi yapıyorum!..

— İçkinin başımın üstünde yeri var dememişmiydin!...

ŞÜHEÇE KÂZIM

HER Bİ ŞEYİNİ YAZIP, ÇİZEN CEVAT ÖZER

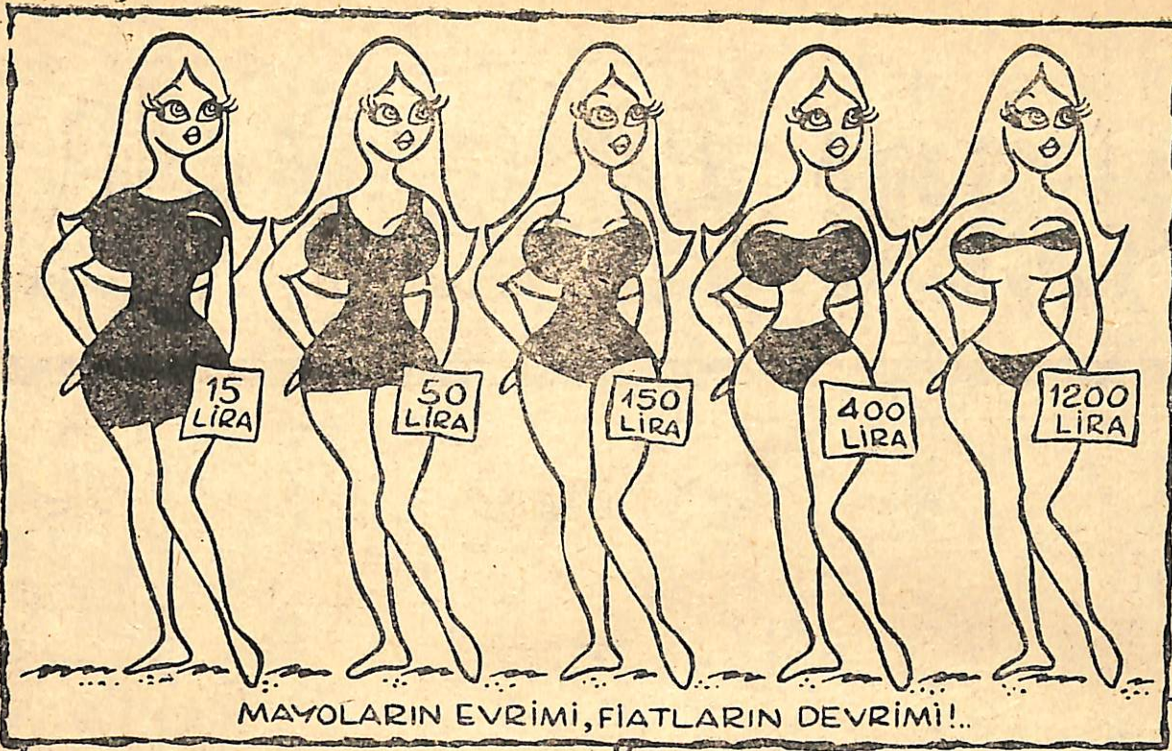

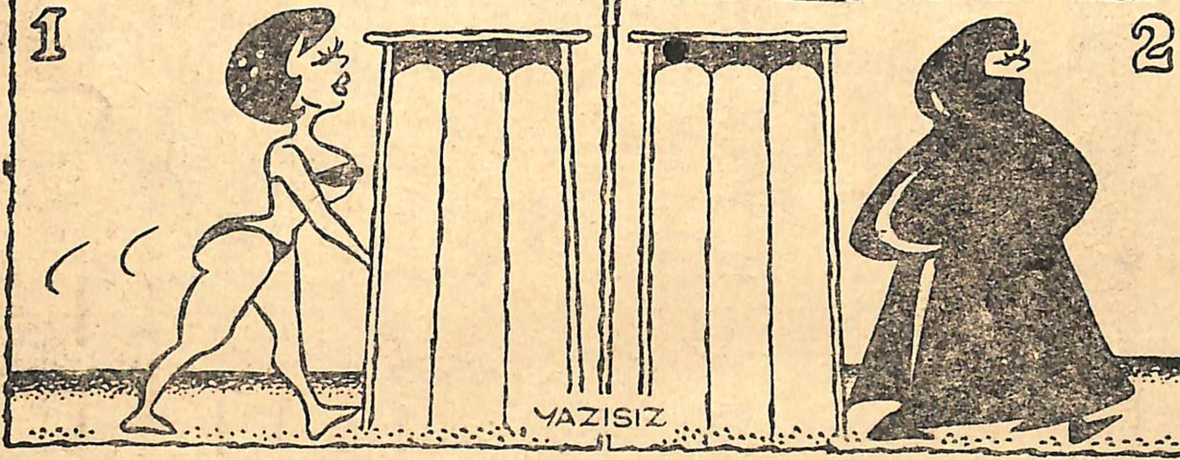

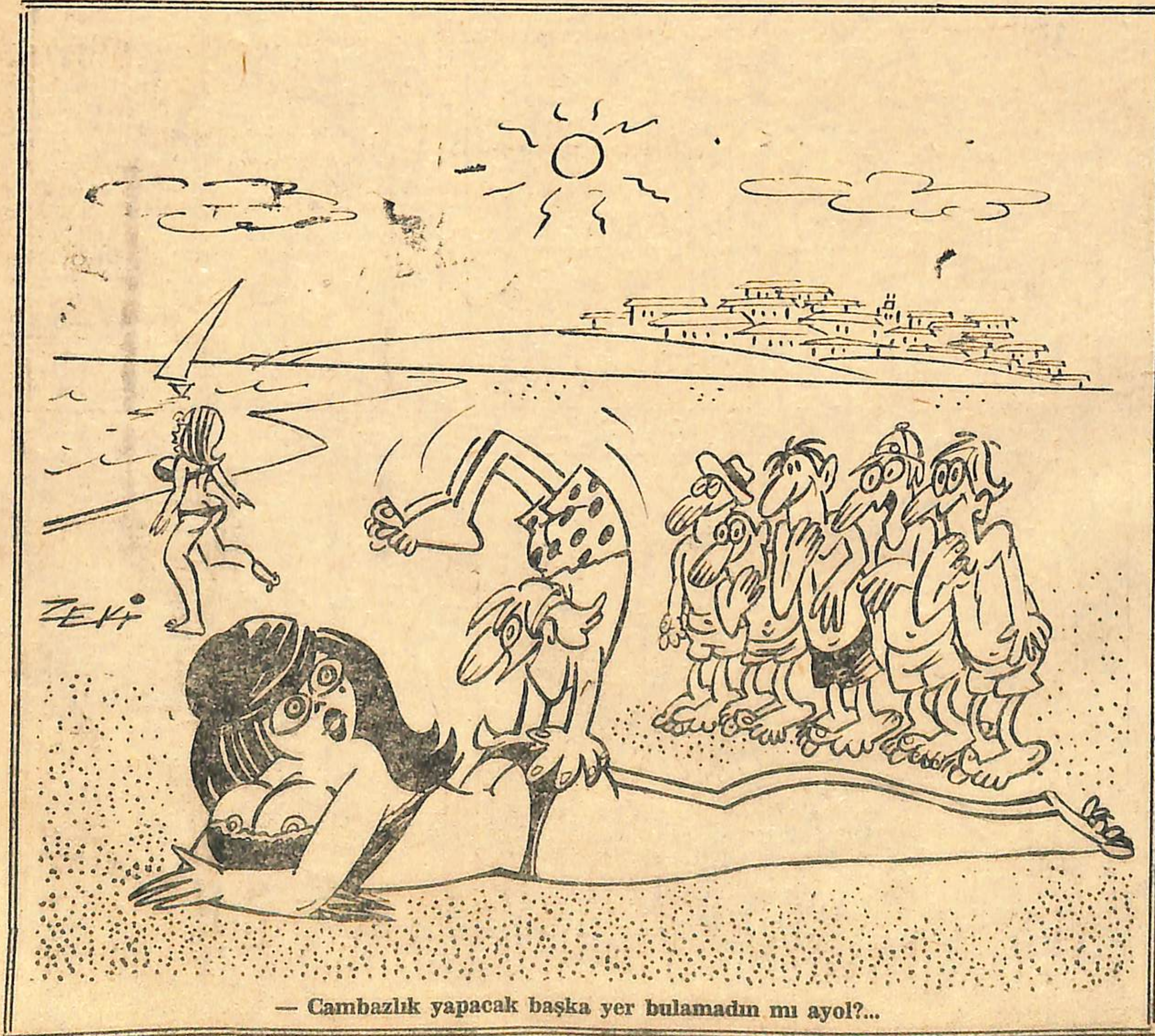

MAYOLARIN EVRİMİ, FİATLARIN DEVRİMİ!..

YAZISIZ

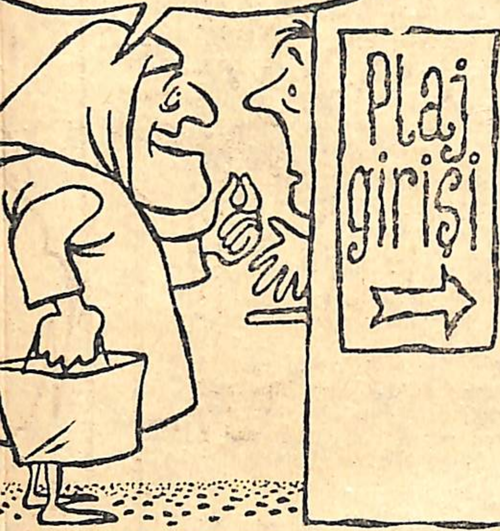

— Cambazlık yapacak başka yer bulamadın mı ayol?...

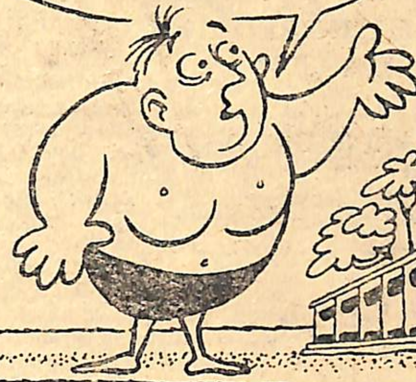

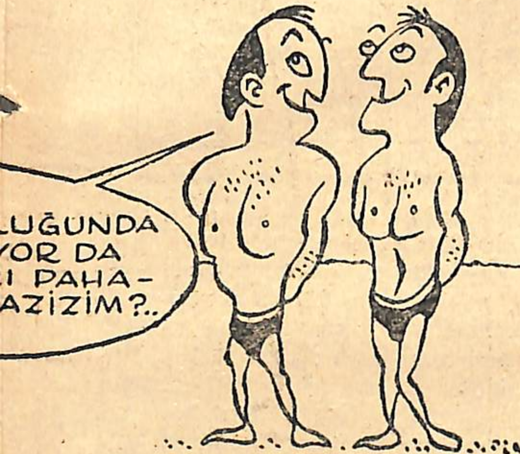
— Haklısın karıcığım,

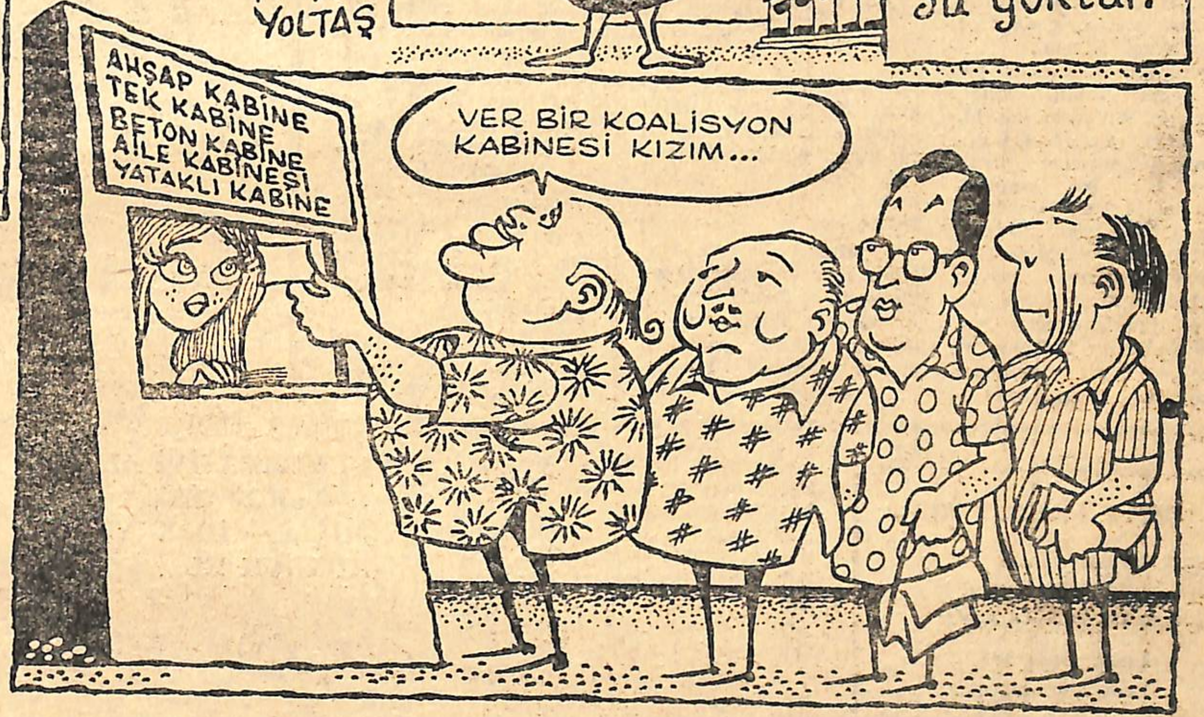

haydi plaja!

NİYAZİ YOLTAŞ

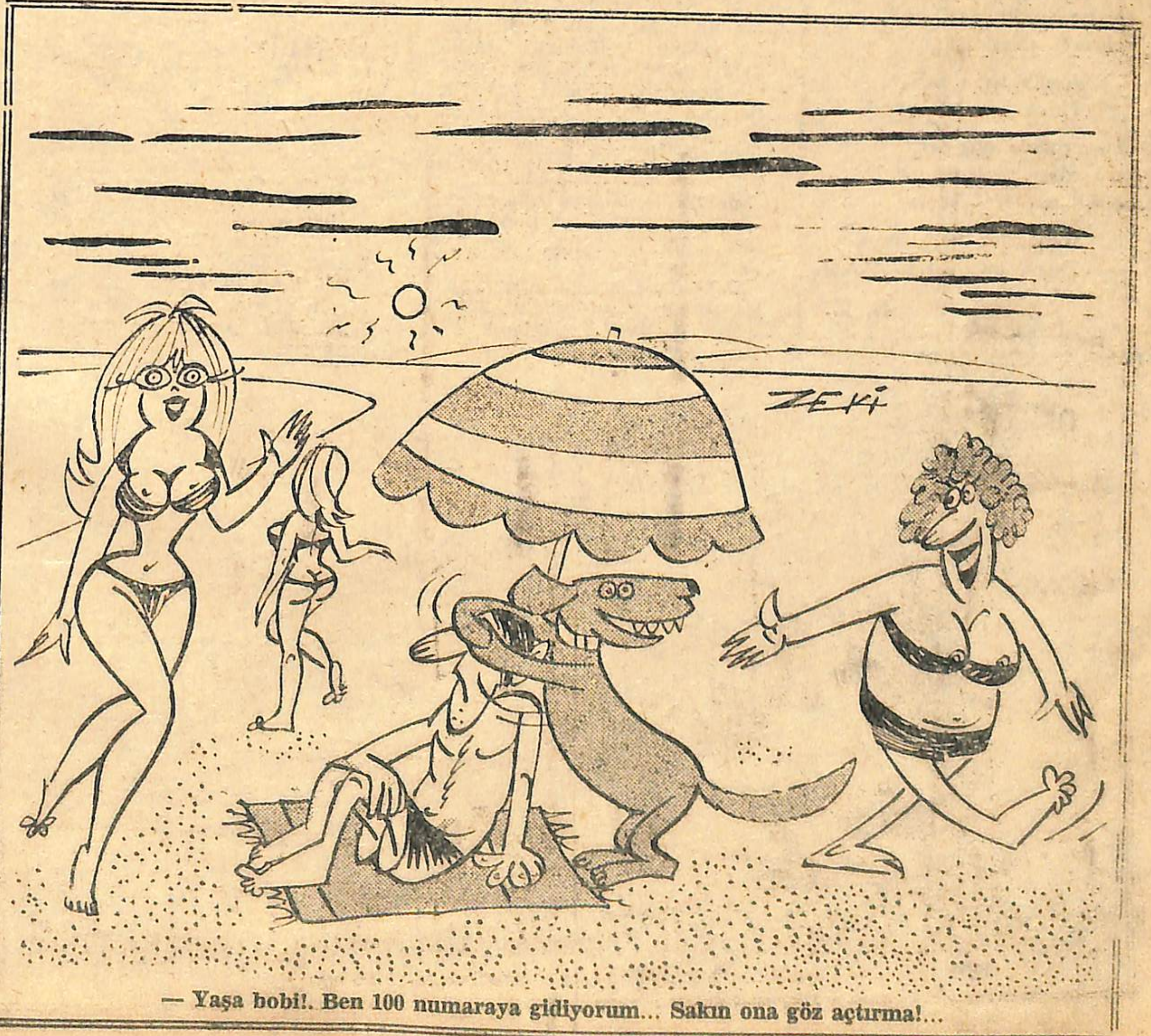

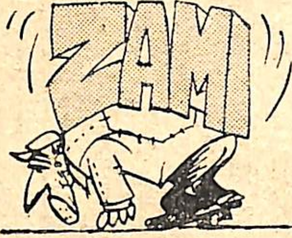
ahlar sana çok yakışıyor!...

— Yaşa bobi!. Ben 100 numaraya gidiyorum... Sakın ona göz açtırma!...

Her Telden — Burhan Esen

ZAM İÇİN NELER DEDİLER?

BİR İKTİDAR MİLLETVEKİLİ

Zam mı istemişiz? Aylıklarımız yetmiyor mu demişiz? Kim bu bozuk havaları çalan? Yalan, vallahi yalan.

Dün Meclis kapıcılarından biri çıtlattı. Yüreğimi hoplattı:

— Gözümüz aydın olsun, cepleriniz mangırla dolsun, dedi, mayişlerinize varmış zam, öyle duymuş kaloriferci Nizam..

Bilirsiniz amacımız para değil; vatan millet, Sakarya. Bunu herkes bilir, çakar ya. Haberi duyunca beynimden vuruldum. Bir süre kımıldamadan öylece durdum. Sonra bilenlere sordum.

Meğer onlar yüzünden yine bozulmuş asayiş. Muhalefet atmış kayış. Bizi gafil avlamışlar. Maliye Bakanını tavlamışlar. Mecliste eski emeklilerin intibakını, memurların otuz maaşlık ikramiye hakkını görüşüyoruz diye uyutmuşlar. Bizler rüya görürken, parlâmenterlere zam tasarısına el kaldırarak, beşbinikiyüzleri yutmuşlar.

O paraları almayız. Helaldir diye cüzdanlarımıza koymayız. Barda yeriz, Avrupaya gideriz, ne edersek ederiz, sonunda çıkarız temize. Haram para nemize.

BİR MUHALİF MİLLETVEKİLİ

Artık millete geldi gına. Alışmışlar oyuna. Suntayı yutturamazlarsa mobilya diye. Ellerini atmaktadırlar hazineye.

Tazıya kaç diyorlar, tavşana tut. Zam dalgasını çıkar, beşbini yut. Kurudur tuzumuz, biberimiz. Allah canımızı bağışlasınki bu dalgadan yoktu haberimiz. Biz vergi iadesi haydutlarını yakalayın, tutun derken, evdeki bulgurdan da olmuşuz, Dimyata pirince giderken.

Üç yıllık sürelerini dolduran memurlar terfi edemezlerse, 25 yıl hizmet eden görevliler emekliye ayrılıp evlerine gidemezlerse, şunu iyi bilsinki her kul, zammı etmeyeceğiz kabul.

Bize iktidar eyledi oyun.

İstemeyiiiz, sağa değil, sol cebimize koyun.

MÜZELİKLER DURURKEN, MÜZE SOYULMAZ?..

— Ne olmuş, ne olmuş?..

— Müzeyi soymuşlar!

— Evlerden olsun ırak. Şakayı bırak.

— Ajanslar yaydı, gazeteler yazdı.

— Böyle yalanlarla karın doymaz. Bankalar dururken, müze soyulmaz. Ben o haberi radyodan duydum. Sonra kendimi o hırsızların yerine koydum. Sonu çıktı yaş. Bu hikâyenin aslı yoktur, arkadaş..

— Tersine işliyor galiba kafandaki çarkın. Komiser Kolombodan yok farkın.

— Afedersiniz, çok af edersiniz, kibritim yanımda değil. Karım ceplerimi karıştırırken yere düşürmüş olacak. Önce çakmağını çak, şu ağzımdaki püro izmaritini yak. Sonra sözlerime ver kulak: Hırsızlar ne diye Ankara dururken Polatlının köyüne gitsinler. Oraya kadar zahmet etsinler, ha?.

— Ne varki Ankarada?.

— En kıymetli tarihî kalıntılar şimdi orada. Hitlerin sureti, Mussolinin en musibeti, Kanunî Sultan Süleymanın Kanunsuzu, Yavuz'un yüzsüzü, Battal Gazinin tüysüzü, Eba Müslim Horasanînin Gürzsüzü... Bunları bırakıp da, hırsız ne diye öteye atlıya. Zahmet ede Polatlıya?

Galiba haklısın, iyi değerlendirdin olayı.

— Öyleyse garsona seslen, içelim demli çayı.

PARA, PARA, PARA

Zam furyası işlesin,
Sen kazan, onlar yesin,
Gören: «Maşallah!» desin:

İnsafı boşa ara,
Para, para da para!...

Oy verdin geldi başa,
Baltayı vurdu taşa,
Boşverdi vatandaşa:

Beşlik tosla hıyara,
Parra, para da para!

Çalış, çabala dök ter,
Zam alsın parlâmenter,
Eşitlik nerde? Göster:

Gündüzler oldu kara,
Parra, para da para!..

B. E.

DEMOKRASİYİ ALDI GÖTÜRDÜ YEL MİLLÎ — İDAREYE KOYDUK EL...

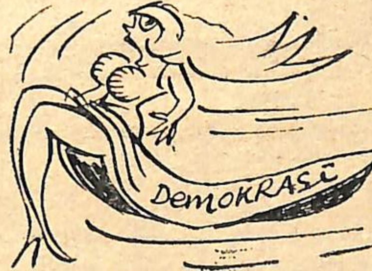
«Hayırdır inşallah!» deyinde size dün gece gördüğüm korkulu düşü anlatayım.

Hayra karşı söylüyorum, gördüğüm rüyayı özetliyorum: Sabaha karşı bırakmışım uykuyu. Şeytan dürtmüş, demiş aç radyoyu. Ahizede ince, boğuk, yarı dalkavuk bir ses:

— Dikkat, dikkat! diyordu, komandalarımız Millî idareye el koymuşlardır. İktidara attık ayak. Karşı gelenler yiyeceklerdir bir araba dayak. Sorumluyuz bu vatanın toprağından, taşından. Zinhar ayrılmayın radyoların başından. Horozlar öttü. Demokrasi korkudan yorganı başına örttü. Solcuların dudakları uçukladı. Ülküdaşlarımız özgürlük isteyenler: Tutukladı.

Natoya, karaborsa çimentoya, Centoya, suntaya, avantaya bağlıyız. Tüm üsleri kiraya vermeye kararlıyız.

Daha önce depolanan mobilyalar serbestçe satılacaktır. Gazeteler, partiler kapatılarak, sorumluları kodese atılacaktır.

Kıbrısa Ecevit tarafından çıkarılan askerler geri çekilecektir. Onların yerlerine tosunduklarımız gönderilecektir.

Ocaklarımıza kayıtlı vatandaşlardan gayrisi dışarı çıkamaz. Balkondan, pencereden sokağa bakamaz.

Amacımız almaktır rahat soluk. Bundan böyle dörde bölünmeyecektir tek koltuk. Demireli demirledik. Feyzioğlunu demlendirdik. Necmeddin Hocanın görevlerini elinden alarak dinlendirdik.

Dikkat!.. Dikkat! Evlerinizde pinekleyin. Yeni numaralarımızı bekleyin.

... Derken sona ermişti rüya. Cepheli, coplu, cefalı, civili sopalı da olsa, yaşanmaya değerdi dünya!...

ESKİMESİN DİYE

Kayserili Hıdır ile arkadaşı konuşuyorlardı:

— İlk karını neden boşamıştın Hıdır?..

— Fazla yiyordu. İdare etmedi.

— Peki ikincisini?.

— O da fazla uyuyordu...

— Uykusunun ne zararı vardı sana?..

— Fazla kullanılan yatak ne olur be, çabuk eskimez mi?..

— İyi amma böyle bekâr yaşarsan yatağın yarısı yeni kalacak, yarısı eskiyecek!..

— Hıdır yaş tahtaya basar mı lan? Geceleri kuruyom çalar saatı. Gece yarısı etti mi zırrr... Hıdır yatağın öte tarafına geçmeye hazır!.

BOZDUR DA VER

— Kızım kapıdaki kim?.

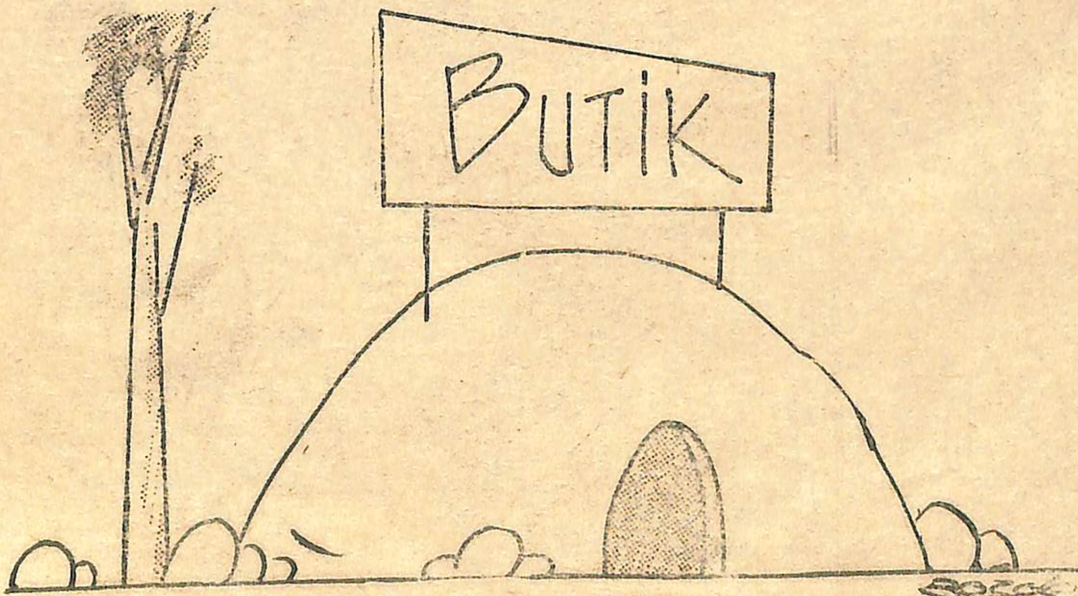
— Dilenci yine.

— Para vermedin mi?..

— Verdim.

— Peki ikinci defa ne diye kapıyı çalmış?.

— Bütün ikibuçukluk vermiştim, şimdi de madem hayır edeceksin şu ikibuçuk lirayı bozdurda öyle ver, diyor. Birde bozdurayım diye kapı kapı dolaşmıyayım!..

— Köylü modası yayılıyor —

Nasıl düştüyse öyle çık!

Derleyen: K. Akıncı

VEYSEL efendi, yirmibeş yıllık memur... Evden daireye, daireden eve... Alışveriş için — o da arada bir — çarşıya... Haftada iki gün çoluğu çocuğu toplayıp sinemaya... Bütün yaşamı aşağı yukarı böyle geçmişti.

Bu tekdüze yaşama renk katacak birşeyler yapmak istemiyor değildi. Neler kurmamış, neler düşlememişti gençliğinden bu yana. Ucundan ucundan salon yaşantısına bulaşacaktı. «O» kadınla karşılaşacak, büyük aşkını yaşıyacaktı.. Kendisini anlıyan tek kadın olan O'na şimdiyedek kimseye açmadığı yüreğinin kapılarını açacaktı... Ama her düşündüğünde; «Hele bir çulu düzeltelim, o günleri de göreceğiz..» diyerek sonraya bırakmıştı kurduklarını.

«Eey Veysel efendi..» dedi kendi kendine. «Bu gidişle kala kala öbür yana kalacak bizim işler. Yaşamının bir bölümünü dilediğin gibi yaşamayı kurarken, bir gününü bile yaşıyamadan gideceksin. Oyunbozanlık yok! Bu gece çıkıyoruz er meydanına...»

Banyosunu yaptı, tıraşını oldu, güzelce giyindi.

— Ben bu geceyi dışarda geçiriyorum çocuklar, dedi evdekilere. Siz eğlenmenize bakın. Biz birkaç arkadaş sözleştik, buluşacağız.

Çıktı, gitti.

* * *

Huriye otuzbeşine basıyordu bu yol. On yıl önce evlenmiş, altı ay evli kaldıktan sonra boşanmışlardı. Kocası zengin bir kadınla ilişki kurmuş, allem edip kallem edip boşamıştı onu. O günlerden bu yana aşk konusundaki eylemi fotoroman okumaktan, magazin dergileri karıştırmaktan öte geçmemişti. Bir o dergilerdeki açılıp saçılmış kadınlara, bir de soyunup aynada kendi endamına bakar, öyle bir çevrenin kişisi olmadığı için yazgısına ilenirdi. Azıcık dikkatli bakınmanın bile kınandığı bir çevreydi kendi çevresi.

«Benim de canım var, ben de insanım...» dedi. Evdekilere birşeyler uydurup, ayrılacak; eğlence yerlerinin yoğun olduğu kesime gidip, bu geceyi dilediği gibi yaşıyacaktı. Yaşamında, bir gün olsun, onun da gece yaşantısı olmalıydı. «Taktı takıştırdı, sürdü sürüştürdü..

«İşte şunun gibi bir kadın olmalı ki...» dedi Veysel Efendi. «Çoluk çocukla oynaşıp gülünç olacak değiliz ya bu yaştan sonra. Ah, şu kadın olsa... Ama olmaz ki... Duruşuna bak; kapıdan kıra çıkmamış

ile kızı dersin. Gezinerek birini kliyor besbelli.»

«Edersem, şu adam gibi biriyle arkadaşlık etmeliyim» dedi Huriye. «Ağırbaşlı, olgun, efendi.. Filimlerdeki gibi bıçkınların, ipsizlerin itip kaktığı, horladığı biri olmak istemem doğrusu. Ne olurdu bir beklediği falan olmasa da, onunla arkadaşlık etseydim.. Çok da çekingen görünüyor. Ne bilsin adamcağız? Beni kendisine yolunacak kaz gözüyle bakan biri sanır. Şöyle yaklaşalım bakalım da...»

* * *

Gece kulübüne güle şakalaşa girdiler. İkisi de durumdan olabildiği kadar hoşnuttular.

Bir masa bulup diz dize oturdular. İçkiler geldi. Boşuna geçmiş saydıkları bunca yılın acısını çıkarırcasına içiyor, fazla ilgiyi çekmiyecek ölçüde kahkahalar atıyor, el şakaları yapıyorlardı. Huriye kıvranan striptizciyi göstererek:

— Sen bir de beni göreceksin ki Veysel'ciğim.. dedi.

— Gözümde canlandırıyorum zaten dedi Veysel efendi.

Birkaç saat sonra dilleri dolaşmağa başlamış, sandalyede güçlükle durur olmuşlardı. Düşmemek için birbirlerine yaslanıyorlardı. Veysel efendi biraz daha iyiydi:

— Gidelim artık, dedi. Gidelim de yatacak bir yer bulalım.

Kalkıp çıktılar.

Caddelerde kimseler görünmüyordu. Tek tük gelip geçenler de başkalarını görecek durumda değillerdi.

— Ben ondan güzel striptiz yaparım, diyordu Huriye.

Veysel efendinin koluna tutunmuş, yürüyordu:

— Yapamam mı ha?

— Yaparsın canım.

— Yalancıktan söylüyorsun, inanmıyorsun bana. Bak işte böyle: Lâ lâ lâ lâa!...

Veysel efendinin kolundan çıktı, omuzlarındaki kabanı sıyırıp attı, sonra blûzunun düğmelerini koparırcasına söktü. Engel olacak oldu Veysel efendi; başaramadı. Kendini güçlükle tutuyordu ayakta.

Bilinçaltındaki özlem ve tutkuları yüzeye çıkmış, tümüyle egemenliği altına almıştı Huriye'yi Sendeleye sendeleye koşuyor, bir yandan da etekliğinin fermuarını sökmeğe çalışıyordu. Veysel efendi onun attıklarını toplamaktan cayıp ardından yürüdü hızlı hızlı. Etekliği de çıkarmıştı Huriye!.. Yürüyor, şarkı söylüyor, dansediyor, üstündekileri yolun orasına burasına savurup atıyordu. Sonunda anadan doğma, babadan olma kalmıştı. Soluk soluğa yetişti arkasından Veysel efendi. Yetişti ama bu arada kadın bitkin düşmüş, sırtüstü uzanıp sızmıştı. Bu kadınla yolculuğu bu biçimde sürdüremezdi artık. Yitip gitmekten başka çıkar yolu yoktu.. Kadını da böyle büsbütün üryan bırakamazdı.. Örtecek birşeyler bakındı, göremedi kadının döküp saçtıkları çok uzaklarda kalmışlardı. Sonunda kararını verdi: Başından silindir şapkasını çıkardı, kadının en görünmemesi gereken yerine örtttü, yürüdü gitti...

* * *

Birisi geliyordu yalpalaya yalpalaya, duvarlara tutuna tutuna. Adı Veysel değildi ama bir başka Veysel efendiydi o da. Felekten bir gece de biz çalalım, demiş; sağlama bulmuştu kafayı. İyilik yapmayı çok seven bir adamdı. Kaç kavgayı ayırdığının, kaç arızalanmış arabayı ittiğinin, kaç leke ilâcı satıcısına modellik ettiğinin sayısı belli değildi. Ne durumda olursa olsun gözünü dört açar, iyilikte bulunabileceği bir durum yakalamağa çalışırdı.

İşte az ilerde kuşkulu bir durum vardı!.. Yaklaştı, dikkatle baktı. Üstteki karaltı bir silindir şapkaydı. Görünüm, tüm iyilik duygularını depreştirmişti. Nasıl bir yardımda bulunabilirdi acaba?.. Eğildi, ellerini yere koyarak dörtayak oldu. Başını yan çevirip biraz daha yere yaklaştırdı. Gözlerini kısarak şapkanın altındakini görmeğe çalıştı. Bir sonuç alamamış olacak; emekliyerek öbür yana dolandı, oradan baktı: I'ıh!... Bacakların uzandığı yöne geçti, gitti baştan baktı... Dizleriyle dirsekleri acımağa başlamıştı artık. Düşmemeğe çalışarak, özenle doğruldu. Bir süre sıkıntıyla yüzünü çarpıtıp başını kaşıdıktan sonra çaresizlik içinde boynunu büküp kollarını iki yana açtı:

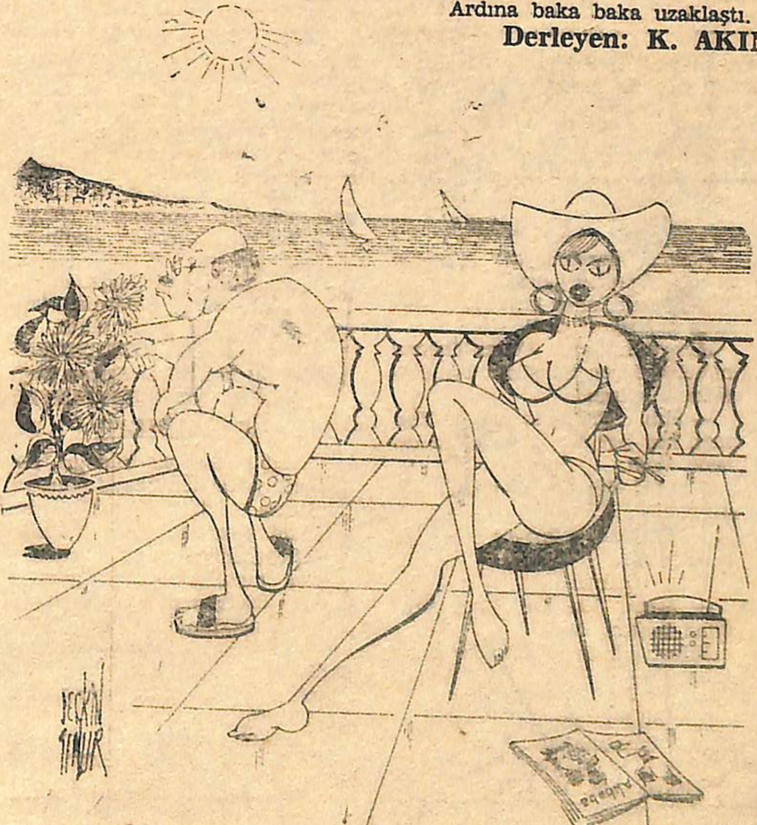
— Valla benim bu işe aklım ermedi. Nasıl düştüysen öyle çık kardeşim... dedi.

Ardına baka baka uzaklaştı.

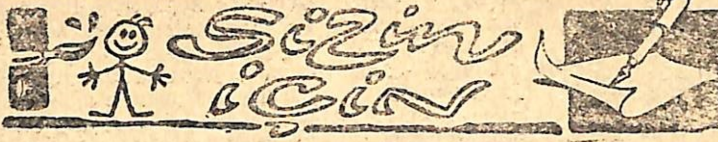
Derleyen: K. AKINCI

Yazısız

— Sevgilim, koklanacak başka çiçekler de var!...

Â M İ N

İkinci Dünya savaşında, Nazi Almanyasında S.S. Subayları bir eve baskın yapmışlar. Operasyon sırasında bir Papağanın:

— Kahrolsun Hitler, diye konuştuğunu duyunca ev sahibi ihtiyarı bir hayli sıkıştırıp tartakladıktan sonra:

— Bana bak moruk, Demişler. Sana üç gün mühlet veriyoruz... Şayet üç gün sonra bu kuş'a — Yaşasın Hitler, demeyi öğretmezsen, kendini «Temerküz Kampı»nda bulursun.

Adamcağız İki gün kan-ter içinde kalmış ama Papağan bildiğinden başka şey söylemiyormuş. Hemen gidip dostu Papaza anlatmış durumu. İyi kâlpli Rahip Kilisenin Papağanını vermiş ve: — Al, demiş, götür bunu. istediklerini öğretemezsin ama hiç değilse «Kahrolsun Hitler» demeyi bilmez.

İhtiyarcık denileni yapmış, kendi kuşunu da götürüp Kiliseye bırakmış.

İhtiyarcık denileni yapmış, kendi kuşunu da götürüp Kiliseye bırakmış.

Üçüncü günün sonunda S.S. ler hışımla gelip Papağanın karşısına geçip hep birlikte şöyle bağırmışlar: — Kahrolsun Hitler. Bizimki ise alışkanlığın tesiriyle gözleri yarı kapalı cevap vermiş:

— Tanrı dualarınızı kabul etsin evlâtlarım...

Vedat UYANIK
Oto Garaj Müdürlüğü/ANTALYA

Saç ilâcı

Dazlak biri eczaneden içeri girerek bir saç uzatma ilâcı istedi. Eczacı sordu:

— Hayhay efendim verelim. Ama şişe büyük mü olsun, küçük mü?

(Adam biraz düşündü ve cevap verdi:

— Vallah, ben uzun saçlardan hoşlanmam küçük şişe olsun.

Selâmet SARAÇ
Kumluk Mah. Dörtyol Ortak Avukat Bürosu üstü
Boyabat/SİNOP

CÜZDAN

Adam geç vakit evine dönerken biri yaklaştı.

— Afedersiniz beyefendi, boks bilirmisiniz?..

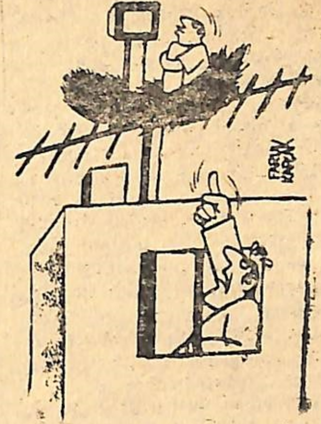
— Hayır.

— Ya silâh falan taşırmısınız?

— Asla.

— O halde Lütfen cüzdanınızı verirmisiniz.

Erdal GÖNÜL
Feyzullah Cad. Arzum Apt. 48/14 — K. Maltepe
İSTANBUL

Yazısız

Faruk KAPÇAK
Kar Palas Otel Necatibey Cad. Beyazıt Sok. 36/İst./KARAKÖY

ANAFORCULUĞA PAYDOS

Şarkta önemli mevkii olan bir zatın tekaüt olmuş yine eski günlerdeki alışkanlığıyla köyün konuk odasındaki muhtara seslenmiş.

— Rakıyı aç ağa, yanına tavuğu kes ağa, buz gibi memba suyundan içtikten sonra kuş tüyü döşeği ser ağa der.

Hazırcevap Muhtar şu cevabı verir.

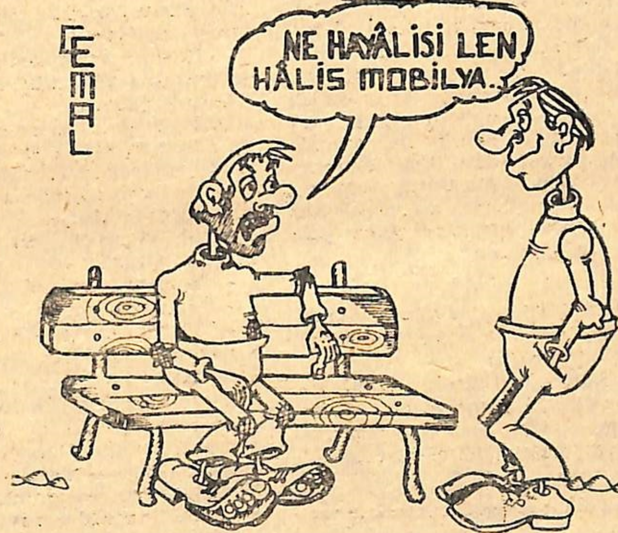
— Rakı istersen git tekele
Tavuk istersen Allah vere
Susadıysan işte dere
Yatacaksan dön geldiğin yere.

Yılmaz KOCABALI
Tariş İSTANBUL/ŞUBESİ

YAZLIK

Çiçekler tiril tiril, buram buram.
Böcekler kımıl kımıl,
Arılar vızıl vızıl;
Kuşlar, kelebekler
Cıvıl cıvıl...
Mevsim yaz
Her şey güzel
Her şey hoş.
Ama:
Benim gözüm
Ne kuşunda, ne kelebeğinde
Ne arısında ne peteğinde.
Aklım fikrim,
Sekreterin
Süper mini eteğinde...

Kenan DUMAN
Ziraat Teknisyeni
GEYVE/SAKARYA

M. Cemal Arığ —Barış Apt. Kat: 4
Trabzon Caddesi/K. MARAŞ

Konserde

Bir konserde müzisyen epey çaldıktan sonra parça nihayetlendi diye dinleyicilerin çoğu alkışlayıp ayağa kalktılar.

Lâkin Müzisyen onlara oturmalarını rica ederek:

Bitirdiğim kısım henüz akort bölümü idi: demesin mi?

B. — Işık Ekin Sokak No. 54/4
Yeşilyurt/İSTANBUL

NİCE YILLARA

Kimya dersindeydik.. Sınıfa nöbetçi öğrenci gelerek:

— Hocam, sınıf başkanını Yazman çağırıyor, dedi.

Kimyâ hocamız Fosur Osman nöbetçi öğrenciyi şöyle bir süzdükten sonra:

— Hıh... «Yazman» mış... Yazman ney be? Sen şuna kâtip desene, dedi.

Nöbetçi öğrenci hocaya kızdığından:

— Yazman çağırıyor hocam, dedi inatla.

Fosur Osman:

— Aman Allahım. Bir yaşıma daha bastım, dedi.

Nöbetçi öğrenci altta kalmayarak:

— Yeni yaşınız kutlu olsun... Nice yıllara. deyince sınıftaki bizleri bir kahkaha aldı.

M. Cemal ARIĞ
Barış Apt. Kat: 4 Daire: 13
Trabzon Cad. /K. MARAŞ

ÜÇ SİLÂHŞÖRLER

Bir Sosyal Bilgiler dersiydi. Hocamız anlatılan, bir konudan sonra konudaki özdeyişlerin açıklanmasına geçti. 1.2.3. özdeyişlerden sonra sıra 4. ve son özyişe gelmişti. Hocamız «Hepimiz, birimiz, birimiz, hepimiz» özdeyişi size ne anlatmak istiyor dedi. Sınıf hep bir ağızdan:

Üç silâhşörleri, anlatmak istiyor hocam diye cevap verdi.

Mustafa ÖZYEMİŞEN
Çıksorut Mahallesi Kuşçu Dağı Sokağı No: 2/GAZİANTEP

SAYDAMLIK

İlkokulun son sınıfındayız. Sene sonu yaklaştı ve zayıf olanları kurtarma sözlüsü yapılıyordu. Tahtada yaramaz Acar vardı.

— Saydamlığı anlat yavrum.

Acar hiçbirşey bilmediğinden sesini çıkaramadı. Öğretmenimiz bir açıklamada bulundu.

— Bir taraftan baktığın zaman diğer taraf görünür.

Acar hiç teretdüde varmadan cevabı yapıştırdı.

— Anahtar deliği...

Mustafa OTURAKÇIOĞLU
Bastancı mahal. Yazıcık Cad. 12 / GAZİANTEP

GRİP KORKUSU

Henüz hiç televizyon seyretmemiş ihtiyar Veli Ağa köyden şehirdeki akrabalarını ziyarete gelmişti.

Akşam birlikte televizyon seyrediyorduk. Komser Kolombo dizi filmi başladı.

Kolombo müthiş nezle olduğunu söylüyor ve durmadan hapşırıyordu.

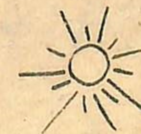
Veli Ağa yüzünü astı ve başladı yerinde kıpırdanmağa.

Kolombo bir daha, bir daha... Hapşırınca Veli Ağa kalktı... Veli Ağa «nereye?» diye sorduğumuzda.

— «Baksanıza, dedi pis adam durmadan insanın yüzüne, hapşırıyor. Zaten rahatsızım gripten yeni kalktım. doktor griplilerden uzak durmamı söyledi!...

Ve odayı terk edip gitti.

Ali TUNA
Emekli Öğretmen Ordu Cad, 318 — A./ERZİNCA

Haşmet CİHAN/KIRKLARELİ

TURİSTLER

Uyduran ve Çizen
Aydın Alıustaoğlu

Sevgili Akbabacılar,
Bu hafta yeni bir curcunaya başladık. Bu adı TURİZM olan güya ülkeye döviz getiren, ama aslında döviz yerine keriz getiren bir nesnenin öyküsüdür. Önce işe çıplak ayaklı iki fransızyalı ile girelim. Girelim de neler olmuş görelim

Otel Sahibi Faik Turistik müşterilerini güleryüzle karşıladı. Fransızya'nın Seks avradı Fingir Dek ile arkadaşı Baba Fingo odalarına çekildiler. Otelin geceliği duman, nargile, hasır dahil sadece 2,5 Kapalıçarşı doları idi.
Not: KAPALIÇARŞI DOLARI Bize ait bir mangırdır. Alış-satış fiatı domates borsasına uygundur.

İLERİ VE ZENGİN Avrupadan Geri kalmış Türkiyeye boş işkembelerini doldurmak için gelen bu zibidiler bir garibanın kendilerine yaklaşmasını fırsat bildiler.

Yozyürek'in Yeni Serüvenleri

SULHİ DÖLEK

Yozyürek ve akıllı eşek

İNSAN bugünlerde hayvan görmek isterse, sur dışındaki hayvan pazarına gitmeli. Ortalıkta hayvan görmek büyük bir sorun oldu. Eskiden sütçü beygirleri vardı, saka eşekleri vardı, oyuncu ayılar vardı. Şimdi kalmadı. Belki tebdil geziyorlar.

«Herkes bir araba alıyor,» dedi Yozyürek. «Ben de gidip kendime bir eşek alayım bari.»

Bir eşeğin bir arabaya üstün gelen yanları yok değil. Yerli yapı, her şeyden önce. Parçaları ucuz ve bol. Boyası çizilmez, tekerlekleri çalınmaz. Eskiyince atılmaz, kiloyla satılır.

Yozyürek dolaşıp dururken bir eşeğe çarptı.

«Önüne baksana,» dedi eşek.

«Özür dilerim,» dedi Yozyürek, «görmedim.»

«Ne aradığını sorabilir miyim?»

«Kendime bir binek bakıyordum.»

«Beni al» dedi eşek. «Güçlüyüm. Gözlerim iyi görür. Genç sayılırım. Üstelik...»

«Biliyorum, biliyorum,» diye sabırsızca kesti Yozyürek. «Üstelik konuşabiliyorsun.»

«Farkına vardın demek? Ama ben bunu söylemeyecektim. Eşeklerin konuşması şaşılacak bir şey değil bugünlerde. Yalnız ben konuşmakla kalmaz, düşünebilirim de. Yani akıllıca konuşurum. Hadi, al beni.»

«Almam,» dedi Yozyürek.

«Neden?»

«Eşeğimin benden daha akıllı olduğu ortaya çıkarsa rezil olurum.»

«Haklısın,» dedi eşek. «Alma. Sahibimin benden akılsız olduğu ortaya çıkarsa ben de eşeklere rezil olurum.»

«O nasıl söz öyle?» dedi alınan Yozyürek. «Ben alçakgönüllülükten öyle söyledim. Yoksa senden on kat daha akıllıyımdır.»

«Öyle olsun,» diye burun büktü eşek. «Seninle tartışacak değilim. Pascal'in dediği gibi, insan...»

«Pascal kim?» diye sordu Yozyürek.

«Boşver. Bunlar senin için anlaması zor şeyler nasıl olsa. Sen git de kendine uygun bir eşek bul. Ben senden daha yakışıklıyım. Daha zenginim. Daha...»

«Daha mı zenginsin?»

«Evet. Yarım milyon değerinde bir elmas yüzük yuttum. Midemde duruyor.»

«Seni alıyorum,» dedi Yozyürek.

«Karnımı deşmek için mi? Yağma yok. Ben sana uygun bir binek değilim. Senden daha soyluyum. Senden daha güçlüyüm. Her yönden daha üstünüm. Üstelik şeyim de daha büyük.»

«Kulaklarımdan söz etmiyorum elbet.»

«İleri gidiyorsun!» diye uyardı Yozyürek.

«İlerisi gerisi bu. Eğer beni kendine binek olarak alırsan ben mutlu olamam, sen de aşağılık duygusuna kapılırsın. Yol yakınken dönelim en iyisi. Tanıştığımıza memnun oldum.»

«O kadar kolay değil,» dedi Yozyürek.» Bu iş bir onur sorunu oldu. Sana senden daha üstün olduğumu kanıtlayacağım.» İçinde garip bir duygu vardı. Daha önceden bir eşeğe üstünlüğünü kanıtlamak zorunda kalmamıştı hiç:

«Ben işi başından aşkın bir eşeğim. Lütfen güneşimden çekil ve beni yalnız bırak.»

«Korkuyorsun, değil mi?»

«Ben kimseden korkmam. Hele senden, asla.»

«Cesaretin varsa gelirsin.»

«Paran varsa sahibimle konuş, alayım boyunun ölçüsünü.»

Eşekçi bunu bekliyormuş gibi Yozyürek'in yanıbaşında bitiverdi. «Bu güzel hayvanı on dakikadır derin bir ilgi ve beğeni ile süzdüğünüzü görüyorum bayım. Acaba sizinle karşılıklı bir tecimsel işleme bulunabilir miyiz?»

«Ha?»

«Beğendin mi bizim eşeği? Alacaksan al, yoksa deh!»

«Alacağım. Fiyatını söyle.

«Senin için üçyüze olur.»

«Çok.»

«Öyleyse bir tur atıp, gel, başkasıymış gibi yap. Başkalarına ikiyüz.»

Yozyürek «çık çık çık» yaparak başını iki yana salladı. «Yalnız eşeğin değil, kendin de hastasın sen.»

«Çok rica ederim. İkimiz de eşek gibiyiz.»

«Cebimde bir yüzelli kâğıdım var.»

«Anlaştık. Eşek senindir. Ver parayı, al git.»

Yozyürek parayı verdi. Eşeğin üstüne binmeye kalktı. Eşekçi koluna yapıştı. «Hey, dur! Ne yapıyorsun?»

«Ne yapıyora benziyorum?»

«Ayıp ediyora benziyorsun. Bu eşeğe binilir mi?»

«Ne yapılır bu eşeğe?»

«Bu eşeğe iyi davranılır. Yelesi okşanır, arpası suyu zamanında verilir, el üstünde tutulur.»

«Eşek mi alıyorum, evleniyor muyum?»

«Ah bayım, amacınızın izdivaç olduğunu önceden belirtseydiniz... Bu evsafa uygun merkeplerimiz de var.»

Yozyürek'in sabrı taştı. «Gevezeliği bırak eşekçibaşı. Bu hayvanı nasıl götüreceğim buradan?»

«Kolay,» dedi eşekçi. Eşeğe döndü. «Bu bayın peşinden gider misin lütfen?»

Eşek başını salladı. Yozyürek öne düştü. Eşek arkasından yürüdü. Birlikte trafiğe karıştılar.

«Benden daha akıllısın ha? Ezilmeden karşıya geç de göreyim eşekliğini.»

«Görürsün,» dedi eşek. Yolun kenarında durup kişnemeye, havayı çiftelemeye başladı. Birkaç araba birbirine geçti, trafik tıkandı. Yozyürek'in kır eşeği salına salına geçti karşıya. Yozyürek de peşinden.

«Şansın varmış. Şimdi ikinci denemeye geldi sıra. Az önce benden daha yakışıklı olduğunu söylemiştin.»

«Öyleyim,» dedi eşek. «Seyret. «Karşıdan gelen blucinli, kocaman gözlüklü bir genç kadına dümen kırdı. Kalçaların salınması durdu, bakımlı eller eşeğin pis kafasını okşadı.

«Evet,» diye en şirin gülümsemesini takındı Yozyürek.

«Binmek ister miydin?» diye fısıldadı eşek. «Senin bacaklarının arasında bulunmak her eşek için zevktir.»

Blucinli kadın Yozyürek'e döndü. tükürür gibi tısladı dişlerinin arasından: «terbiyesiz!» Yüksek pabuçlarını öfkeyle yere vurarak uzaklaştı.

«İki — sıfır,» dedi eşek. «Şimdi ne var sırada?»

«Benden daha güçlü olduğunu söylemiştin.»

«Geç onu,» dedi eşek. «Denemesini yapmamıza gerek bile yok. Ben seni sırtımda taşıyabilirim ama, sen beni taşıyamazsın.»

Yozyürek bozguna uğramıştı ama, belli etmedi. «Yine de benim yapabileceğim şeylerin birçoğunu sen yapamazsın.»

«Örneğin?» dedi. eşek.

Yozyürek güvenli bir gülümsemeyle yakasının altındaki dikiş iğnesini çıkardı. İpliği çekip yeniden taktı iğneye. «Bunu yap da görelim.»

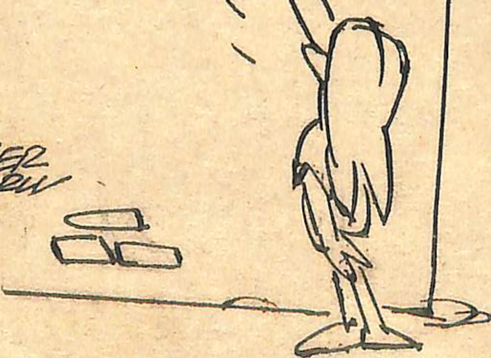
Eşek hain hain sırıttı. Kıçını Yozyürek'e döndü. «Pof» diye bir sesle var gücüyle çifteledi adamımızın karnını.

«Sen bunu yap da görelim,» dedi çekip gitmeden önce.

Yozyürek'ten Yozlamalar:

«Eşekliğin de — off! — erdem sayıldığı zamanlar vardır.»

Sulhi DÖLEK

— Türkiye'de yosundan ekmek yapılacak —

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

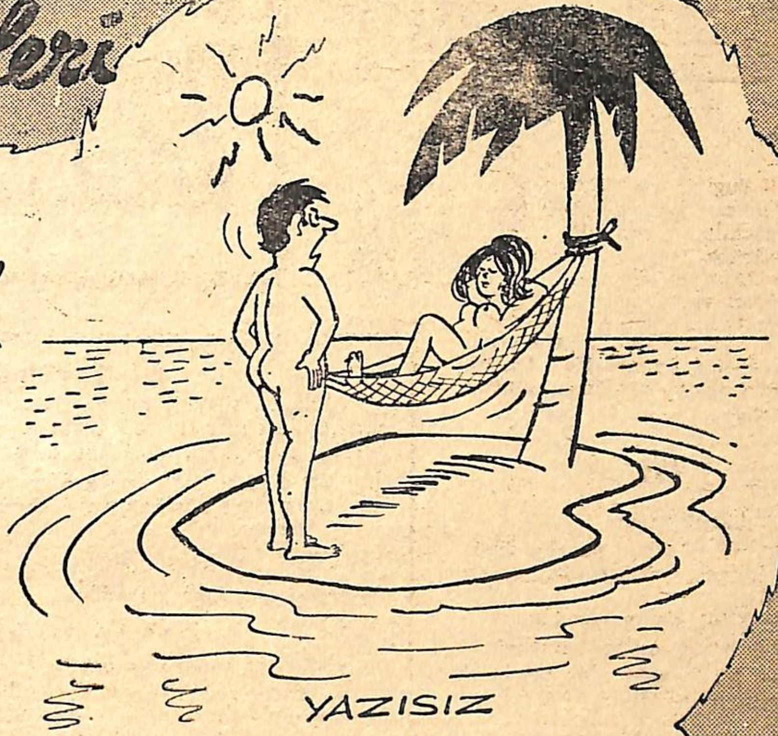
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dünya Karikatürleri

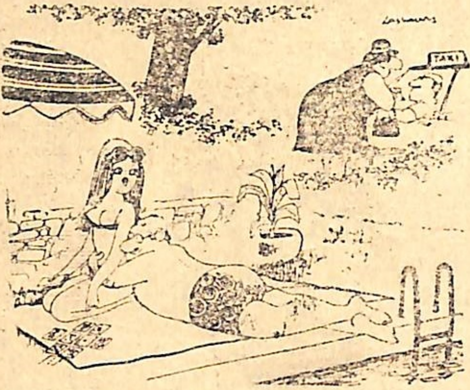
deniz ve Kadın

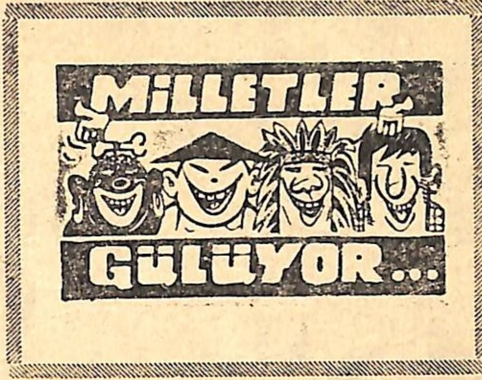

— Dikkatli ol! Falında siyahlar giymiş şişman bir kadının yaklaşmakta olduğunu görüyorum!...

İTİRAF

— Yargıç sordu:

— Siz dâvâcıya sersem, budala, ahmak, demişsiniz. Doğru mu?

— Evet, doğru efendim.

— Üstelik eşşek demişsiniz.

— Ne yazıkki onu söylemeyi unuttum efendim.

MEMNU MEYVE

İki çocuk konuşuyordu:

— Adem ile Havva cennette ne kadar kaldılar?

— Eylüle kadar.

— Neden?

— Daha önce elmalar hamdıda..

MARİFETLİ KÖPEK

Köpeğin motosiklet kullanıp, sahibinin arkada keyif çattığını gören trafik polisi düdüğünü çaldı. Aracı durdurdu:

— Bu ne demek oluyor, diye bağırdı. Yanılmıyorsam motorunuzu bir köpeğe sürdürüyorsunuz!..

Arkada oturan:

— Evet, dedi benim ehliyetim yok da...

— Polis hızmıştı; bağırdı:

— Anladık kardeşim, ama köpeğin tasması nerede?

İNATÇI KADIN

Karısıyla şiddetli bir kavgadan sonra sokak kapısını hırsla çarparak evden çıktı gitti. Çıkarken kapıyı öyle hızlı kapamıştıki, antrede asılı duran tablo bile sarsıntıdan yere düşmüştü. Adamda gidiş o gidiş. Tam on yıl evine uğramadı. Ama sonunda döndü. Karısı önce hayretle baktı, sonra sakin bir sesle sordu:

— Neredeydin?

— Sokakta.

— İyi. Öyleyse şu yerdeki tabloyu eski yerine as ve bir daha da kapıyı öyle hızlı kapatma!...

BEKÂR VE ZENGİN

Gaston bulvarda geziniyordu. Adamın biri yanına yaklaşarak:

— Affedersiniz, dedi, acaba yüzünüzü nerede görmek fırsatını bulmuştum hatırlıyamadım, siz lütfedermisiniz bunu bana?

Gaston bir kaç saniye düşündükten sonra cevap verdi:

— Beni hayretler içinde bıraktığınızı size söylememe izin verin, bayım Zira ben yüzümü hep aynı yerde taşırım.

HAYIRLI ORTAKLAR

Ölüm döşeğindeydi yanında duran ortağına:

— Sana itiraf edeyim, Kasadan kaybolan paraları ben çalmıştım, karının sevgilisi de bendim, dedi.

Diğer ortak:

— Üzülme dostum, diye cevap verdi. Çünkü zehiri sana verende bendim.

PAHALI METRES

Patron, yanında yatan güzel sekreterine:

— Böyle bir gece için sana verdiğim 500 lirayı nasıl az buluyorsun, dedi. Ama şunu unutmaki bizi rahat bırakması için kocanı da büroda çalıştırıp birde fazla mesai ödiyorum!..

— Dondurma sizin olsun ben kendime bir tane daha alırım.

— Ağabeyin müthiş doğrusu, bize hep güzel şeyler gösteriyor!.

KORKAĞIN SİLÂHI

Marius Olive'e büyük bir hiddet içinde rastladı sokakta.

— Neyin var, ne oluyorsun? diye sordu.

— Sorma, dedi Olive, itin yalancının biriymiş meğer... bende onu arkadaş sanmıştım. Aleyhimde bulunmuş... Ah, ona düşündüklerimi bir söyliyebilsem!...

— Neden söylemiyorsun?

— Neden olacak, telefonu yok.

PAHALI DOKTOR

— Kendi kendinizi tedavi edebilirken, nasıl oluyorda konsültasyon için beni çağırtıyorsunuz! diye sordu.

— Profesör gülümsedi:

— Böyle düşünmeyiniz, Ben sizden çok daha pahalıyımdır.

PAHALILIK

İki musevi karşılaştılar. Biri çok üzgündü. Diğeri sordu:

— Neyin var dostum?

— Sorma, bu pahalılık berbat... Benzin fiatları yine fırladı.

— Otomobilin mi var?..

— Hayır yok. Ama yeni bir çakmak almıştım.

ŞEKER

Öğretmen çocuklara şeker hakkında bir yazı yazmalarını söyledi. Bir çocuk kâğıdına şu satırları yazdı: (Şeker, kahvenin içine konulmadığı zaman onun tadını berbat bir hale getiren beyaz bir şeydir.»

KADIN TAKTİĞİ

Otuz yıllık evli erkek, evlenmek üzre olan komşusunun genç oğluna kadınlar hakkında bilgi veriyordu:

— Şunu bilki oğlum, kadınlar erkeklerden bir şey istiyecekleri zaman seslerini alçaltarak konuşurlar.

Genç delikanlı hayretle sordu:

— Neden olacak, istedikleri şeyi elde edemeyince seslerini yükseltmek için tabii!..

NEREDE GÖRMÜŞ

Monden bir davette, sofradayken, bir kadına hizmetçi usulca ufak bir kâğıt verdi. Kadının yanında gözlükleri yoktu. Açtığı kâğıdı okuyamadı, solunda oturan zat'a uzatarak:

— Şunu okurmusunuz lütfen,

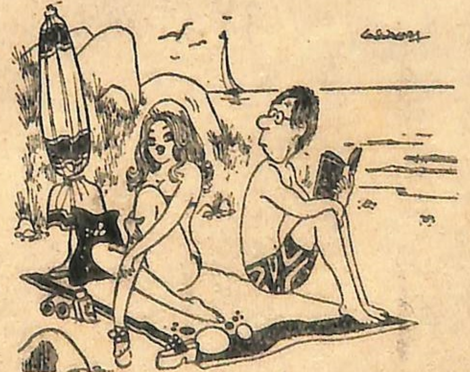
— Memnuniyetle madam!.. Ve onu yüksek sesle okudu:

— «Sevgili Sophie, solunda oturan bekâr erkekle boşuna uğraşıp durma. Ama sağında oturan erkeğe diyeceğim yok. Zira o hem bekâr, hemde diğerinden çok daha zengindir!...

— Pardesülerimiz su geçirmez!...

Yazısız

— Çekiniyorum... Kendimi sizin kollarınız arasına mı, yoksa suya mı atayım bilmiyorum ki!...

..bankada kaldığı sürece
faiz alıyor, artıyor param...
..istediğim anda da
geri çekebiliyorum.

200000 lira da
ev kredisi
..15 yılda da ödeyeceğim.

..e.. eh daha iyisi
can sağlığı...

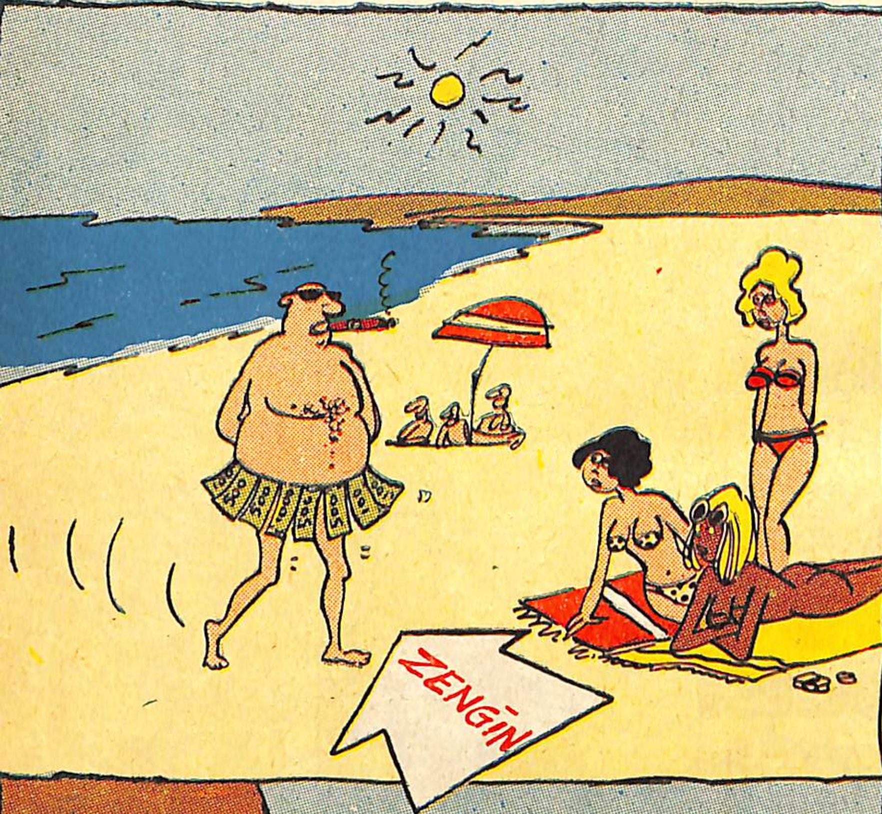

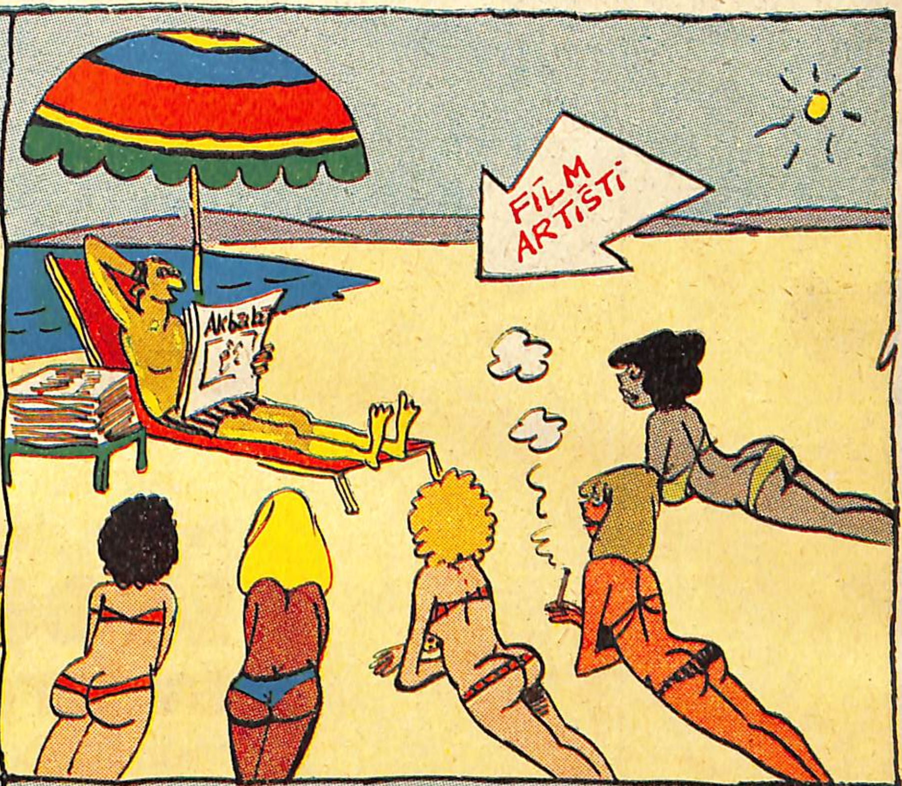

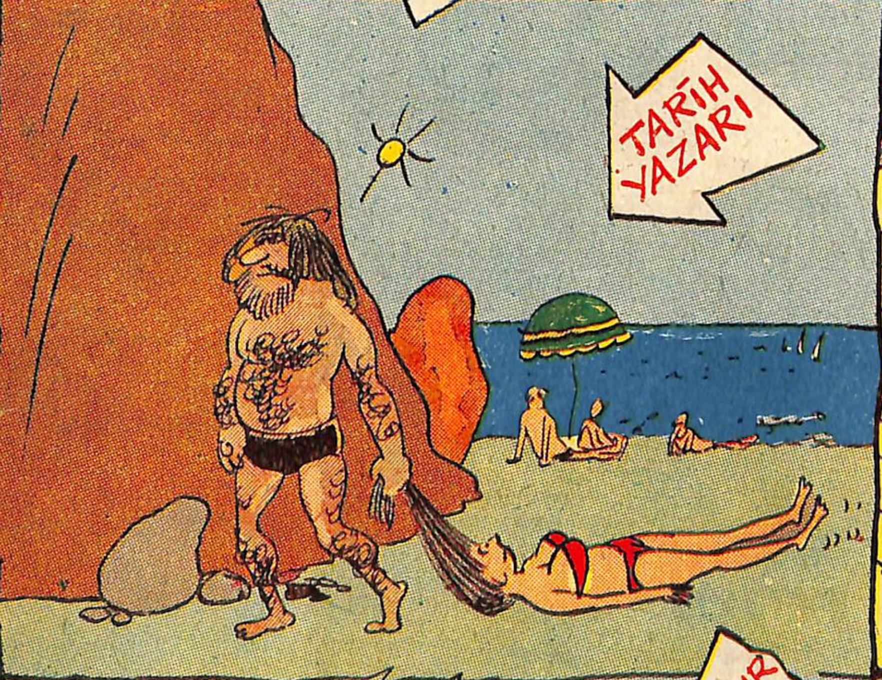
**TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI**

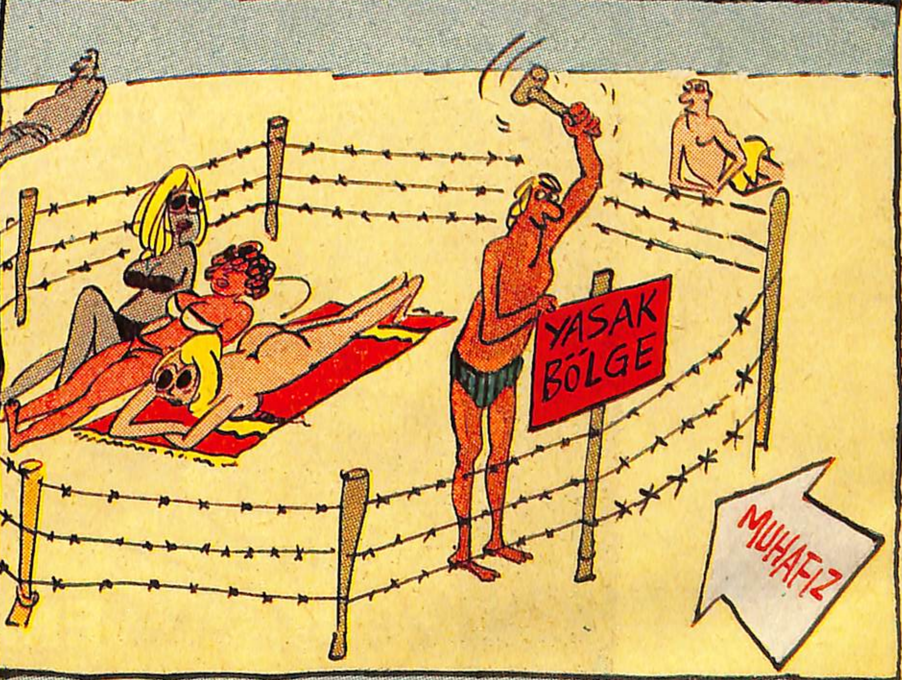
(Basın: 60227 — A. 20373 — 53)

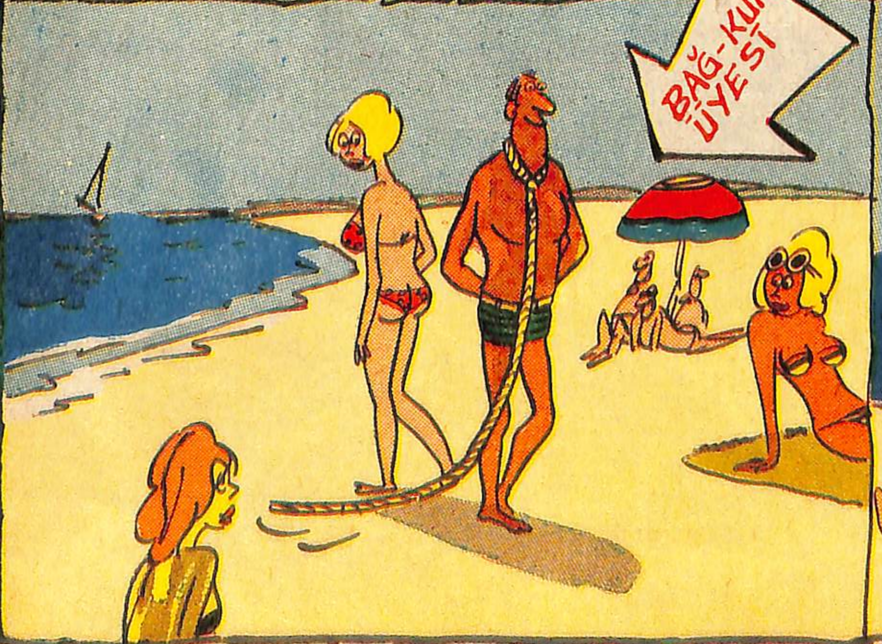
Akbaba

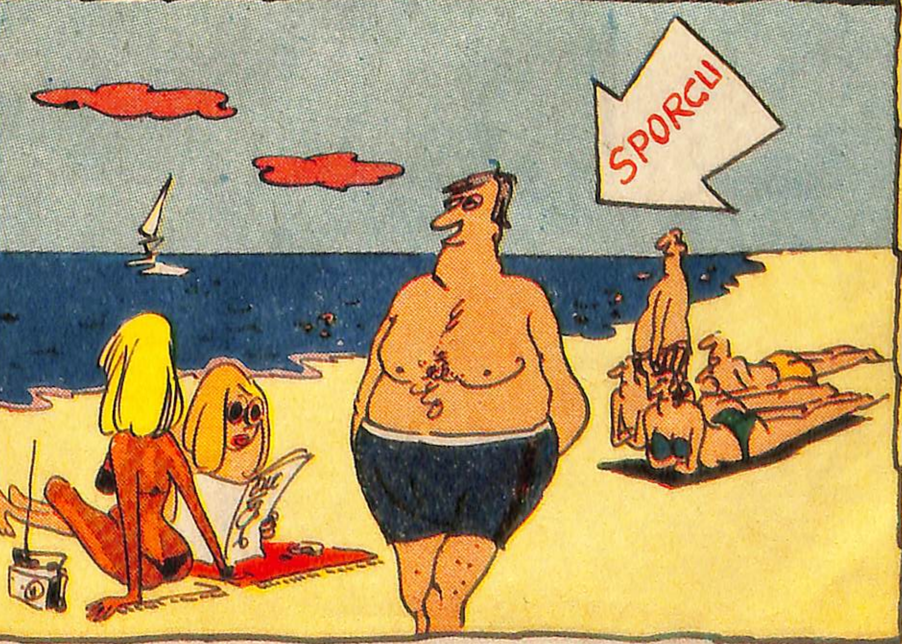

ZENGİN

FİLM ARTİSTİ

TARİH YAZARI

YASAK BÖLGE
MUHAFIZ

BAĞ-KUR ÜYESİ

SPORCU